

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 190 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 26 de maig de 1994

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Il·lustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 30

SUMARI

El debat del punt quart de l'ordre del dia, primer que es transcriu, s'inicia a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Proposicions no de llei sobre el dret de vaga dels treballadors de les empreses filials de la CCRTV i els serveis mínims d'aquestes empreses en cas de vaga (Reg. 16357), sobre el compliment de tots els principis generals de la programació definits per la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic de la CCRTV i de regulació dels serveis de radiodifusió de la Generalitat de Catalunya (Reg. 16358), i sobre l'elaboració de l'Estatut de redacció a les empreses filials de la CCRTV (Reg. 16388) (Punts quart, cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4502).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 4504), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4504), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4505), Sr. Ferran (S) (p. 4506) i Sr. Aligué (CiU) (p. 4507).

Votació del punt núm. 1 de la Proposició no de llei corresponent al punt quart de l'ordre del dia: re-

SUMARI (2)

butjat per 8 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 4507).

Votació del punt núm. 2 de la Proposició no de llei corresponent al punt quart de l'ordre del dia: *rebutjat per 4 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions (p. 4507).*

Votació de les Proposicions no de llei corresponents als punts cinquè i sisè de l'ordre del dia: *rebutjades per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4507).*

Proposició no de llei sobre la declaració d'arxiu històric i bé d'interès cultural de l'Arxiu de la Baronia d'Eramprunyà, a Gavà (Baix Llobregat) (Reg. 16158) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4508).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 4508), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4508), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4509), Sr. Sobrequés (S) (p. 4509) i Sr. Jané (CiU) (p. 4509).*

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4511).*

Proposició no de llei sobre la situació laboral dels becaris d'investigació de la Generalitat (Reg. 16182) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 4511).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Sobrequés (S). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4512).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 4512), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4513), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4513) i Sr. Giménez (CiU) (p. 4514).*

Votació del punt núm. 1: *rebutjat per 8 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 4515).*

Votació del punt núm. 2: *rebutjat per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4515).*

Proposició no de llei sobre els cursos de català impartits pel Departament de Benestar Social (Regs. 16640 i 16868) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4515).*

Proposició no de llei sobre el traspàs al Consorci per a la Normalització Lingüística de tots els mitjans de normalització lingüística gestionats pel Departament de Benestar Social (Reg. 17412) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ferran (S) (p. 4516).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Descals (CiU) (p. 4517).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 4518), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4518) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 4519).*

Posició dels grups presentants: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4519) i Sr. Ferran (S) (p. 4520), que n'anuncien la retirada.*

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 4520).*

Proposició no de llei sobre l'ús del català en les proves per a proveir places de professors a les universitats de Catalunya (Reg. 17193) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M) (p. 4520).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4521).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 4522).*

Posició dels grups no esmenants (continuació): *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4522), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4522) i Sra. Vidal (CiU) (p. 4523).*

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M). Tot seguit, anuncia la retirada del punt núm. 3 (p. 4523).*

El Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 4524) i el Sr. Reguant (M) (p. 4524) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació del punt núm. 1: *rebutjat per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4524).*

Votació del punt núm. 2: *rebutjat per 4 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions (p. 4524).*

Proposició no de llei sobre el suport tècnic, pedagògic i econòmic a les escoles d'adults municipals de Catalunya (Reg. 17375) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4525).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4526), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4526), Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 4526) i Sr. Jané (CiU) (p. 4526).*

El Sr. Riera i Gassiot (S) intervé per fer un aclariment (p. 4527).

SUMARI (3)

*Votació: rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4527).
El debat del punt novè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de dues del migdia i tres minuts.*

*Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF),
en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la
utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Gene-
ralitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.*

SESSIÓ NÚM. 30 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

El debat del punt quart de l'ordre del dia, primer que es transcriu, s'inicia a tres quarts d'onze del matí. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i del secretari, Sr. Giménez. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Muro.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Aligué, Sra. Bruguera, Sr. Campuzano, Sra. Capell, Sr. Castellnou, Sr. Jané, Sr. Salvatella, Sra. Raurell (en substitució de la Sra. Sanabra), Sr. Suñer, Sr. Serra (en substitució del Sr. Varela), Sra. Vidal i Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Ferran i Sr. Sobrequés, pel G. Socialista; Sr. Bargalló i Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular, i Sr. Reguant, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Passem al punt 2 de l'ordre del dia, que és el punt 4, i que tracta del debat i votació de la Proposició no de llei sobre el dret de vaga dels treballadors de les empreses filials de la Corporació de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup d'Iniciativa. L'illustre diputat senyor Ignasi Riera té la paraula.

**Proposicions no de llei sobre el dret de vaga
dels treballadors de les empreses filials
de la CCRTV i els serveis mínims d'aquestes
empreses en cas de vaga, sobre el compliment de
tots els principis generals de la programació
definita per la Llei 10/1983, de creació de l'ens
públic de la CCRTV i de regulació dels serveis
de radiodifusió de la Generalitat de Catalunya,
i sobre l'elaboració de l'Estatut de redacció
a les empreses filials de la CCRTV**

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El punt 4 i, si em permet, faria la defensa conjunta, o l'explicació, en tot cas, del punt 4, del punt 5 i del punt 6, perquè en tots tres punts es parla d'un tema relativament semblant.

L'explicació genèrica del tema és que el 27 de gener va haver-hi una convocatòria de vaga general i, al marge de l'apreciació que cadascú tingui del resultat d'aquesta convocatòria de vaga general, va haver-hi un seguit d'actituds relacionades amb els serveis mínims i amb els comportaments dels responsables de les empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A nosaltres el tema ens va neguitejar. El vam viure crec que des d'angles força diferents. Fa ben pocs dies, en un acte públic organitzat pel Sindicat de Periodistes de Catalunya, es va fer una valoració sobre els mecanismes que havien funcionat no solament en aquest cas a les empreses de

la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sinó en el conjunt d'empreses públiques i privades de comunicació de Catalunya en relació amb aquesta vaga.

Més encara: a partir d'aquest fet, tant al Congrés dels Diputats..., el Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya ha presentat un seguit d'iniciatives parlamentàries que volen que s'aclareixi més què hi ha sota el concepte «serveis mínims» aplicats en un cas de vaga en general i en un cas en relació, sobretot, als mitjans de comunicació ben en particular.

Nosaltres plantejem aquestes tres proposicions tenint molt present el que diu l'article 14 de la Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Aquesta Llei, que ja porta més d'onze anys de vida i que en tot cas ha estat molt sovint objecte de comentaris a través de la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que sobretot és objecte de comentaris pel que fa als seus principis de l'article 14 —de la pluralitat, de l'objectivitat, de la llibertat d'expressió— cada vegada que hi ha convocatòries electorals, em penso que torna a ser també el referent invocat per fer aquestes tres proposicions no de llei.

Recordo el que diu l'article 14: «Els principis inspiradors de la programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió són: a) el respecte als principis que informen la Constitució Espanyola i l'Estatut d'autonomia de Catalunya i els drets i les llibertats que s'hi reconeixen i garanteixen; b) l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat de les informacions; c) el respecte a la llibertat d'expressió; d) el respecte al pluralisme polític, cultural i lingüístic, religiós i social; e) la promoció de la llengua i de la cultura catalanes; f) el respecte i l'especial atenció a la joventut i a la infància; g) el respecte als principis d'igualtat i de no-discriminació per raó de naixement, de raça, de sexe o de qualsevol circumstància personal i social.»

D'entrada voldria dir que, pel que fa ja a la lletra a d'aquest article 14, el dret de vaga és un dret constitucional, és un dret —com diu la Constitució— pendent d'una llei que reguli aquest dret, llei que havia estat anunciada en l'anterior període de sessions al Parlament de l'Estat i que per raons que no volem saber no ha estat aprovada o no ha estat presentada en aquest actual període de sessions, però que en tot cas —primera cosa— creiem que en les informacions abans, durant i després de la vaga es van fer afirmacions i manifestacions que en tot cas vulneraven fins i tot el principi constitucional del dret de vaga com a dret bàsic i com a dret que, en tot cas, la Constitució espanyola sanciona.

Hi ha, però, més coses. En el seguit de preguntes que la diputada Imma Mayol va formular sobre el capteniment de la direcció de les empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió pel que fa a l'exercici del dret de vaga de llurs treballadors, d'una banda, i a la pregunta sobre el tractament informatiu donat pel programa *El matí de Josep Cuní*, de Catalunya Ràdio, a la vaga general de 27 de gener de 1994 —preguntes formulades el 17 de febrer de 1994 a la

Comissió ja abans esmentada de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió—, hi ha un seguit de precisions que és important de recordar; sobre, en primer lloc, quina havia estat l'actitud dels treballadors de la informació quan es van plantejar en assemblea com havien d'exercir aquest seu dret a vaga, i després a l'hora de valorar tant les actituds mantingudes per alguns notables professionals de la ràdio-televisió catalana en relació amb les informacions sobre el dia de vaga com, sobretot, pel que fa al tema dels serveis mínims.

Al marge de tot el que explicava la diputada Imma Mayol —i que en tot cas crec que serà molt interessant que algun dia ho tornem a recordar i, si més no, que, davant del debat que s'ha de fer algun dia sobre el contingut dels serveis mínims, el material que s'aporta és un material interessant, digne de ser considerat i de ser sospesat—, jo voldria comentar també que, en tant que persona que sol participar en uns quants d'aquests programes d'aquestes ràdios i televisions, també em vaig trobar amb la sorpresa que els treballadors em deien: «No sabem si demà aquest tal programa serà considerat o no com un programa de serveis mínims.» L'aplicació de serveis mínims no és arbitrària; s'ajusta a un seguit de consideracions de tipus social, i, per entendre'ns, si un pot entendre o si un pot comprendre que es consideri que un dia que pot haver-hi una meteorologia estranya els serveis meteorològics siguin un servei mínim indispensable o que ho siguin fins i tot les informacions sobre les possibilitats de circular o no pel carrer, o de possibles conflictes que puguin alterar la vida ciutadana, no acaba de semblar clar que es considerin serveis mínims, per exemple, debats i tertúlies que no tenen res a veure ni amb la situació política ni amb la situació de vaga, que tenen lloc a primera hora del matí i que suposo que en tot cas són rècord d'antiaudiència de totes les televisions públiques europees. I que en canvi que s'estigui debatent fins l'últim moment si allò es considera o no serveis mínims ens sembla en aquest cas una interpretació, diguem-ne, si més no, abusiva del contingut del que haurien de ser els serveis mínims.

Per totes aquestes raons i perquè em penso que tothom sap a què ens estem referint, i estic segur que tots els diputats s'han llegit les exposicions de motius de les tres proposicions no de llei, repeteixo què contenen aquestes tres proposicions no de llei.

Pel que fa a la que era en l'ordre del dia el punt 4, diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a garantir el dret de vaga de les persones que treballen a les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» Punt número dos: «a acordar en cas de vaga uns serveis mínims que es circumscriguin estrictament a l'emissió dels informatius segons els acords puntuals a què s'arribi en cada cas amb els respectius..., amb els comitès d'empresa.»

No sé, senyor president, si prefereix que comentï les tres proposicions no de llei, i després això pot ser o no un embolic a l'hora de decidir el vot de cadascú...

El Sr. PRESIDENT: Com vostè vulgui. A l'hora de votar, en tot cas, demanarem l'assentiment de la Comissió per fer, si cal, votacions separades o no.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Exacte. No, com que a més sé que el seny ordenador del president d'aquesta Comissió és notable, no hi haurà cap problema...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...a l'hora d'ordenar les votacions.

Pel que fa a la segona, la que era el punt 5, Proposició no de llei sobre el compliment de tots els principis generals de la programació definits per la Llei 10/1983, el text ja en concret de la Proposició no de llei diu això —el text que ha de ser sotmès a votació—: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a vetllar pel compliment de tots els principis generals de la programació que consten a la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en especial aquells que fan referència al respecte al pluralisme polític i social, la llibertat d'expressió i l'objectivitat, veracitat i imparcialitat de les informacions.» Com que abans he llegit aquests principis continguts a l'article 14, em penso que no cal cap altre comentari.

I pel que fa a la Proposició no de llei que tenia el número 6 a l'ordre del dia, sobre l'elaboració de l'Estatut de redacció en les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, recollim aquí una vella proposta; recordo en aquest Parlament que ja va ser presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el PSUC, i vaig tenir l'honor de presentar-la en la segona legislatura, i després a la tercera legislatura la vam tornar a presentar, una proposició de llei per a l'elaboració de l'Estatut de redacció de les empreses periodístiques en general. Recordo que quan va tenir lloc, el mes d'octubre de 1992, el II Congrés de Periodistes de Catalunya, on va ser aprovat el codi deontològic, que després ha estat traduït, repetit, imitat i assumit per la majoria de col·legis de periodistes de tot l'Estat i que fins i tot en aquests moments és material de treball en l'Associació Europea de Periodistes com un punt de referència interessant, allà es parlava ja d'aquest Estatut de redacció.

Em sembla que és important —perquè hi ha sempre una situació de conflicte entre les llibertats individuals, entre les fonts, per exemple, professionals dels periodistes a l'hora d'informar— la necessitat que la informació d'aquests periodistes sigui rigorosa, ben fonamentada i obtinguda honestament, però alhora que sigui elaborada amb llibertat, amb independència i amb professionalitat. Sí que és un tema que en aquests moments torna a ser..., anava a dir «d'ordre del dia», no d'aquesta Comissió, sinó dels debats en el món de la informació, arran, justament, de la funció que estan fent els mitjans d'informació de la situació política que es viu al conjunt de l'Estat espanyol.

Per aquesta raó la Proposició no de llei, la part que sotmetem a votació en aquest acte fa així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar l'elaboració de l'Estatut de redacció a les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que contempli l'àmbit d'aplicació —a qui afecta i en quines condicions—; els principis editorials —definició del model polític i social que el mit-

jà es proposa defensar en els seus plantejaments ideològics de política informativa—; els drets i deures específics de les i dels professionals del periodisme —clàusula de consciència, secret professional, drets d'autor, dret a l'exercici independent de la professió—; definició del paper de la direcció, i definició del paper del comitè de redacció.»

Només una nota, una postilla final sobre aquest punt: ens semblava, als que fa temps —ho repeteixo— que freqüentem o que col·laborem o que cooperem amb aquestes empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que, mentre queden molt clars els papers d'alta direcció, no queden tan clars, a l'hora de saber a qui t'has d'adreçar per demanar responsabilitats o per, senzillament, formular una petició, els papers que en podríem dir de «direcció intermèdia», de caps de programes, de direcció d'un determinat programa o d'un conjunt de programes que consten a l'hora de passar el llistat d'hores d'audiència, per exemple, sota un capítol determinat.

Per totes aquestes coses, em penso que Iniciativa per Catalunya havia de presentar aquestes tres proposicions no de llei, que espero que seran en tot cas discutides, debatudes i, si s'escau, votades favorablement pel conjunt de diputats d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En aquestes tres proposicions no de llei no hi ha cap esmena presentada; per tant, passàrem al posicionament dels grups. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el vot favorable i excusar-me, senyor Riera, que en aquest cas no pugui participar intensament en el debat per raons que escapen a la meua voluntat i que són contràries al meu desig.

Gràcies, senyor Riera; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem ara al Grup Popular; el senyor Pujol té la paraula.

És que el senyor Pujol farà també la presentació sobre les tres proposicions no de llei?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tot i entenent que el dret de vaga és un dret fonamental dins del marc d'una societat democràtica, creiem que no podem obviar que aquest dret s'insereix dins d'un marc global de drets i llibertats de la resta dels ciutadans. El dret de vaga no pot exercitar-se de tal manera que comporti una restricció il·legítima dels drets fonamentals d'altres ciutadans, i això implica sempre una restricció d'aquest dret en determinats sectors professionals. Creiem que si es donen situacions conflictives en què es poden haver conculcat drets dels treballadors, aleshores són els tribunals i no aquesta cambra els que han d'oferir la corresponent tutela judicial i determinar si s'han produït abusos en la fixació dels serveis mínims. Per aquesta raó, ens abstindrem en la votació d'aquesta primera Proposició no de llei.

Quant a la segona Proposició, sobre compliment dels principis generals de la programació, definits per la Llei 10/1983, entenem que els principis formulats en aquesta Proposició no de llei —com són llibertat, objectivitat, veracitat, imparcialitat, pluralisme— són principis que responen als mínims necessaris per a integrar-se dins d'allò que podríem anomenar una «cultura democràtica».

La Proposició no de llei sobre els principis generals de programació parteix d'un fet concret, com va ser el seguiment informatiu de la darrera vaga general del 27 de gener. Podríem incloure-hi més qüestions: podríem parlar de criteris per seleccionar els convidats als diferents espais de tertúlia i debat de les emissores de la Corporació i de la televisió pública catalana; podríem parlar del seguiment que fa la televisió catalana de les visites del president de la Generalitat; podríem parlar del seguiment de l'activitat parlamentària de les Corts Generals a Madrid, fins i tot de l'activitat parlamentària d'aquesta cambra, on es fa un treball descarat de suport al Grup Parlamentari Català al Congrés. Podríem parlar de moltes coses, però no és aquest el cas, perquè no volem confondre una situació particular amb el que és, en el fons, una situació general que pateixen totes les forces polítiques amb excepció, naturalment, de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió.

Per tant, el Grup Parlamentari Popular donarà el suport a aquesta segona Proposició no de llei que forma part d'aquest bloc de tres proposicions no de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Quant a la tercera, entenem que aquesta Proposició no de llei no només és oportuna, sinó, vist el funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, quasi, quasi podríem dir que és indispensable haver-la presentat.

La informació no és quelcom que sigui patrimoni dels responsables polítics dels mitjans de comunicació públics; depenguin aquests de l'Estat o de l'Administració catalana. Els periodistes que treballen als mitjans de comunicació públics actuen amb responsabilitat professional i tenen el dret de disposar d'unes garanties efectives per frenar potencials intents de manipulació política; garanties que existeixen en l'àmbit de l'empresa privada i que són tant o més necessàries a les empreses de comunicació de titularitat pública.

L'existència d'un instrument jurídic de protecció dels drets professionals dels periodistes en els mitjans de comunicació públics, d'acord amb l'article 19 de la Carta de Drets Humans de l'ONU i en la línia que han defensat els sindicats, la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Autònoma de Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya, és quelcom indispensable per, a més a més de protegir aquests drets professionals, garantir els drets dels ciutadans de Catalunya a disposar d'una informació rigorosa, ben fonamentada i preparada amb llibertat i independència.

Per això votarem favorablement aquesta Proposició no de llei, tot manifestant que amb l'aprovació de l'Estatut de redacció es podrien evitar situacions de clar partidisme com

les que actualment es donen en els mitjans de comunicació dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem d'agrair avui al Grup d'Iniciativa per Catalunya que hagi dut a la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament la discussió sobre uns temes que són constants en la Comissió de Control de la Corporació de Ràdio i Televisió i les seves Empreses Filials. Són constants; els grups parlamentaris de l'oposició els anem traient amb la possibilitat que ens dona el nombre d'intervencions que ens hi són permeses, i, tot i això, el debat en aquella Comissió es fa difícil, entre altres raons per l'estructura de la Comissió i, a més, per la coneguda gràcia retòrica del director general de la Corporació, que tot sovint impedeix el debat més enllà de l'estricta denúncia.

Són tres temes, a més, que haurien, d'una vegada, d'ésser regulats en totes les emissores de televisió i de ràdio de la Corporació Catalana, perquè, a més, aquells que tenim aquestes emissores de televisió i ràdio com —el que es diu habitualment— les pròpies, com les nostres, són tres temes que ens produeixen també, tot sovint, un cert mal de cor, una certa fractura de sentiments en la nostra relació amb aquesta Corporació, perquè tot sovint fa que, les emissores que haurien de ser les nostres, a vegades les veiem només com les emissores dels altres.

Són tres temes —hi insisteixo— clau en aquesta concepció pública, no patrimonial i institucional, sinó pública i, per tant, plural, de les emissores de la Corporació.

El primer tema és la reglamentació, d'una vegada, del tema dels serveis mínims. Realment, la darrera vaga, convocada el 27 de gener, va comportar que fins al darrer moment ni els professionals d'aquelles empreses ni el públic que segueix la programació televisiva o radiofònica sabés ben bé què passaria, què deixava de passar i que, tot sovint, es donés una sensació, des de part de la Direcció General i dels òrgans directius de les diverses emissores, d'una voluntat de bloqueig de la vaga molt més enllà de la professionalitat que se'ls ha d'exigir.

En el segon cas, el compliment d'una llei ja no hauria de ser exigít per part d'un parlament perquè totes les institucions públiques en són obligades, però, sens dubte, que el tema del pluralisme polític i social, de la llibertat d'expressió i l'objectivitat i la imparcialitat de les informacions és un tema que ens preocupa; que, arran d'aquella vaga vam poder comprovar en alguns moments com aquesta imparcialitat, doncs, no era degudament complimentada, i, com que estem a hores d'iniciar-se un període electoral, l'experiència ens demostra, almenys fins ara, que també anirem veient com aquesta imparcialitat i el respecte al pluralisme també són problemàtics en aquest període.

En una anterior Comissió de Control vam fer el comentari al director general sobre el fet que en les darreres eleccions —que eren les eleccions generals al Congrés dels Diputats i el Senat—, en el dia de reflexió, el candidat número u de Convergència va sortir a la mitja part del partit de futbol del Barça per comentar-lo, la qual cosa el nostre Grup, a banda de l'interès que té d'escoltar membres d'aquesta cambra i d'altres cambres quan parlen de futbol, considerava que no s'adeia amb el que ha de ser una jornada de reflexió.

Bé, continuant amb el Barça, en els resums posteriors a la celebrada quarta victòria consecutiva de la Lliga, vam poder veure com un alt personatge representatiu de la coalició Convergència i Unió, concretament el polític més representatiu d'Unió Democràtica, sortia celebrant els gols del Barça en el que semblava una casa particular.

Aquests dies també —aquests dies també— l'activitat del senyor Carles Gasòliba ha augmentat amb un grau de frenetisme absolut si veiem televisió...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Bargalló, s'ha d'ajustar a si admet o no admet la Proposició no de llei.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, estem parlant de pluralisme i estem donant exemples evidents pels quals el nostre vot no només serà entusiasta, sinó que superarà qualsevol entusiasme favorable a la segona de les proposicions no de llei que estem intentant de debatre.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies a vostè. Deia, per exemple, que en aquests dies hem pogut observar activitats frenètiques, també, a vegades no massa justificables d'aparèixer, com d'esposes de presidents de la Generalitat, etcètera.

Les campanyes electorals posen damunt la taula, posen damunt la taula... *(Pausa.)* Cadascú té el temps que té per parlar i, el temps que té, l'intenta aprofitar, senyores i senyors diputats.

O podríem posar exemples múltiples, i això, tot i que als diputats i les diputades del Grup de la majoria ha semblat que els pugui molestar, a nosaltres ens preocupa moltíssim. Ens preocupa moltíssim aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Bargalló, no faci suposicions; atengui's al tema i digui quin és el seu posicionament davant les tres proposicions no de llei.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, lamento profundament haver de no mostrar-me d'acord amb les seves suposicions sobre les meves suposicions; en tot cas, reitero —reitero— el fet que, en certs moments concrets, el que són sempre les nostres emissores de ràdio i les nostres emissores de televisió, són, en certs moments concrets, les emissores dels altres, i això no hauria de ser.

I, per tant, i per tant, i per tant, la segona Proposició no de llei que presenta el Grup d'Iniciativa és absolutament adequada; casualment ha caigut —hi insisteixo— en una temporalitat en què aquests fets es demostren més que d'habitual.

Pel mateix motiu tindrà, el Grup d'Iniciativa, el nostre vot favorable en el tercer punt, perquè, de fet, el tercer punt

vol –vol– intentar redreçar aquells aspectes que posava de manifest el segon punt. La manca d'un estatut de redacció a les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que contempli els principis editorials i els drets i deures dels i les professionals del periodisme, així com la definició del paper de la direcció i del paper del comitè de redacció és molt sovint el que fa que en temps de pretesa conflictivitat social, com poden ser unes vagues, o en temps de període electoral, sigui la Corporació propensa a aquesta manca de pluralisme que avui denunciem, que hem denunciat sempre a la Comissió de Control de la Corporació i que desitjàvem no poder denunciar en la propera Comissió de Control que es farà passada –passada– la propera contesa electoral.

Per això, els nostres tres vots favorables a cadascuna de les proposicions no de llei; per això coincidirem amb Iniciativa en aquesta votació; per això coincidirem amb els altres grups en les properes comissions de control i per això ens tindran sempre a nosaltres, per un cantó, al costat de la Corporació quan calgui, però criticant-la amb la duresa que mai deixarem de banda, també, quan calgui, i aquests tres temes són tres temes en què cal aquesta duresa –hi insistim– pel bé d'unes emissores de ràdio i televisió que considerem nostres i voldríem sempre nostres. I entenem «nostres» amb la màxima pluralitat i sense cap partidisme.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Suposo que vol dir dos vots per a cadascuna i no tres vots per a cadascuna, oi? Bé.

En tot cas, pel Grup del PSC, té la paraula el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estant d'acord amb l'exposició general que ha fet el senyor Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per tot el que afecta els drets dels treballadors i els drets a l'objectivitat i la pluralitat dels ens públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, estant d'acord amb tot això, passàrem a precisar punt per punt quin és el nostre posicionament al respecte.

Nosaltres entenem aquestes proposicions no de llei no en tant que haguessin de ser aprovades, sinó com un toc d'atenció que fa el Grup d'Iniciativa i que està recollit per altres grups en aquesta cambra, com un toc de reclamació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i com un toc d'atenció al Govern sobre el que s'hauria de fer ben fet des de la Televisió de Catalunya. I, en aquest sentit, entenem que les tres proposicions no de llei el que fan és reclamar un nou tarannà, una nova forma de fer, una nova forma de treballar dins la televisió catalana i els mitjans de comunicació catalans, sobretot pel que fa la segona Proposició no de llei, que planteja tots els temes de pluralitat, d'objectivitat i de control de les informacions que es donen i dels seus continguts.

Nosaltres creiem que ja no estem... És un tema que l'hem plantejat moltes vegades en el si de la Comissió de Control

de Ràdio i Televisió –com ha plantejat el senyor Bargalló–, però nosaltres creiem que ja no estem fent aquell discurs que es feia fa uns anys en el qual dèiem que vostès feien un control de la televisió –permeti'm la paraula– de forma grollera; ja no estem plantejant això. Nosaltres el que estem plantejant últimament a les comissions de control i que avui ens agrada exposar aquí, a la Comissió de Cultura, és que els fets són molt més subtils, últimament; que realment, a TV3, quan fem una reclamació de pluralisme o que s'hi representi tot el país, el que estem plantejant és que el missatge que traspua la programació de la televisió catalana o els mitjans de comunicació de la Corporació sigui un altre missatge que no el missatge que se'ns està transmetent. Nosaltres sabem que s'ha arribat a una bona perfecció quant a l'emissió de missatge, i nosaltres reclamem i creiem que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, més enllà d'aquest fet puntual de la vaga del dia 27, està plantejant que hi ha un problema de missatge, un problema de transmissió d'un model de vida i d'unes formes i una concepció de Catalunya i del país molt particular i molt a mida d'un determinat sector que en aquests moments està governant.

No obstant, i dit això, també hi ha ressorts tècnics que permeten que això sigui així; nosaltres, que en altres èpoques ho havíem plantejat com una qüestió quantitativa, ara plantejem una crítica des d'un punt de vista més qualitatiu. Nosaltres sabem –perquè els mitjans de comunicació i les tècniques de comunicació han avançat molt– que a un polític se'l pot agafar en un primer pla o en un segon pla; nosaltres sabem que a un polític se'l pot agafar amb una veu distant, amb una veu clara o amb una veu fosca o amb una veu llunyana; nosaltres sabem que es poden triar les imatges; nosaltres sabem que es pot donar la notícia d'un míting o d'un acte amb la sala mig buida o la sala mig plena; nosaltres sabem que hi poden haver exaltacions de conflictes o callades de conflictes; nosaltres sabem que hi ha coses que poden ser controlades. I, tot això, nosaltres pensem que en el segon punt de la Proposició no de llei que planteja el senyor Ignasi Riera està plantejat.

Nosaltres sabem, com ha dit també el diputat senyor Bargalló, que hi ha selecció de personal, que se seleccionen els diàlegs, que se seleccionen els contertulians, i que hi ha ubicació de les notícies dins del que és la graellada informativa. I tot això pensem, senyores i senyors diputats, que està en el fons, que rau en el fons, més enllà d'aquesta qüestió puntual de la vaga del dia 27 d'abril, està en les proposicions no de llei.

El que farem amb el nostre posicionament com a Grup és simplement plantejar el que hem plantejat tantes vegades en el si de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, en el sentit d'exigir, de demanar que s'apliquin les lleis que ja estan promulgades, que ja estan en vigència, que això és un toc d'atenció, i en aquest sentit anunciar-los que el nostre Grup votarà afirmativament totes les parts que planteja el senyor Riera, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a excepció del segon punt de la primera Proposició no de llei, en el qual es parla dels serveis mínims i de les seves relacions amb els

comitès d'empresa i tal, per considerar que pot donar lloc a una certa confusió, el tema de l'acotament dels serveis mínims i també la possibilitat o la no-possibilitat que el comitè d'empresa arribés a un acord o no. Entenem que, si el comitè d'empresa no arriba a un acord, hi ha decrets i hi ha lleis perquè siguin aplicats i que, d'aquesta manera, seria el correcte, i estaríem actuant o legislant en contra del que està acceptat públicament.

En aquest sentit, senyor president, anunciar-li, en ares d'aquest pluralisme informatiu, d'aquest redreçament i aplicació pràctica del que entenem que ha de ser una televisió nacional de Catalunya i uns mitjans de comunicació nacionals de Catalunya, plurals i per a tothom i per a tot el país, que votarem afirmativament totes les proposicions no de llei, excepte el segon punt de la primera Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Grup de Convergència i Unió, té ara la paraula el senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, en la meua intervenció voldria fer meves les paraules que ha dit l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera en començar la seva defensa de les proposicions no de llei, quan deia que això era una apreciació que cadascú pot tindre, un marge d'apreciació. I realment mai tan ben encertat d'emmarcar-ho en aquest marge d'apreciació que cada persona o cada grup pugui tindre respecte a les tres proposicions no de llei.

Dit això, jo em posicionaré respecte a la primera, i he de dir que, realment, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió mai ha deixat de garantir el dret de vaga a les persones que treballen a les seves empreses filials i que la Corporació va complir els decrets de serveis mínims que la Generalitat va decretar. En tot cas, això també, amb aquest marge d'apreciació, segurament que el comitè d'empresa de TV3 no devia estar d'acord amb el decret de serveis mínims, però sí que és cert que això ja no afecta la mateixa Corporació.

Quant a la segona Proposició no de llei, que parla tant de la pluralitat, el nostre Grup, que dona suport al Govern, el que sí que entén és que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un model de pluralisme polític i social, de llibertat d'expressió, d'objectivitat, de veracitat i d'imparcialitat de les informacions.

I, quant a la tercera Proposició no de llei, realment el que reclama, la televisió i la ràdio institucionals, funcionen des de l'any 1983, amb la Llei 10/83, del 30 de maig, de creació de l'ens, aprovada per unanimitat del Parlament de Catalunya, i en aquesta Llei mai es menciona l'Estatut de redacció. De cap manera, doncs, el paper, la creació de noves instàncies no ho són a la Llei, donat que l'única cosa que farien seria duplicar o interferir els continguts de la mateixa Llei, que ja són una garantia per al correcte funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Suposo que els grups veuran que es desprèn de les paraules d'aquest diputat que el nostre Grup votarà en contra de

totes tres proposicions no de llei, i abans d'acabar també voldria fer referència que realment són qüestions, també, d'apreciació, de matís, en la qual segurament ahir tots els diputats aquí presents, a través d'un mitjà..., de la premsa diària, devien llegir unes declaracions que feia el director de Ràdio i Televisió Espanyola, i que realment reclamava com a model el model de TV3. I a més a més ho deia i ho destacava amb paraules, dient: «Escolti, a mi m'agradaria ser en Joan Granados.» Així de taxatiu. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Silenci!

Anem a passar a la votació d'aquestes tres proposicions no de llei, i, si els sembla, faríem, lògicament, a la primera, que és a la que correspon el número 4, faríem votació separada del primer punt i del segon punt. I, si els sembla, després votaríem la segona i la tercera conjuntament. No hi ha cap inconvenient? (*Pausa.*)

Doncs, bé, vots a favor del primer punt, que diu exactament: «garantir el dret de vaga de les persones que treballen a les empreses filials de la Corporació»?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el segon punt d'aquesta Proposició no de llei. El segon punt d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor...?

El segon punt de la primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 4 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions.

Votaríem ara la Proposició no de llei sobre el compliment de tots els principis generals de la programació i sobre l'elaboració de l'Estatut de redacció a les empreses filials.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues proposicions no de llei han quedat rebutjades per 9 vots a favor i 12 en contra.

**Proposició no de llei sobre la
declaració d'arxiu històric i bé
d'interès cultural de l'Arxiu de la
Baronia d'Eramprunyà, a Gavà
(Baix Llobregat)**

Passaríem ara al que era el punt número 2 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la declaració d'arxiu històric i bé d'interès cultural de l'Arxiu de la Baronia d'Eramprunyà, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Gràcies, senyor president. Amb aquesta Proposició no de llei, que és sobre la declaració d'arxiu històric i bé d'interès cultural de l'Arxiu de la Baronia d'Eramprunyà, a Gavà, Baix Llobregat, volem que des d'aquest Parlament es doni encara més força al que ha estat la resolució relativa a la declaració d'arxiu històric i bé d'interès cultural a favor de l'Arxiu de la Baronia d'Eramprunyà o Arxiu Girona, del ple de l'Ajuntament de Gavà, en la sessió celebrada el 17 de juny de 1993.

I és justament perquè la nostra proposta deriva de la resolució d'aquest ajuntament baix-lobregatí, que em permeto llegir dos fragments d'una molt llarga exposició de motius en la resolució municipal. Se'ns tracta d'explicar, en aquesta exposició de motius, la importància que té la Baronia d'Eramprunyà, el seu Arxiu, o Arxiu Girona, i això es fa des de diferents elements, tant pel que significa per al patrimoni del Baix Llobregat com pel que significa per al patrimoni del conjunt de Catalunya i de l'Estat, que no en va hauríem de recordar que els March tenen relacions molt directes amb l'Eramprunyà.

L'exposició de motius de l'Ajuntament de Gavà comença així: «L'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà, també conegut com a Arxiu Girona, és un recull de documents que es guarda en una de les sales de l'edifici dels magatzems baronials de Gavà, situats al carrer Màrtirs del Setge del 1714. Els documents procedeixen de l'arxiu del castell de l'Eramprunyà i de l'arxiu personal de Manuel Girona, un burgès de Barcelona que va comprar les terres de la baronia a finals del segle XIX.

»Sembla que els documents es troben en un armari de fusta, dins lligalls, sense ordre ni concert, amb l'excepció de la documentació de Manuel Girona, que sí que estan relligats. Aquest Arxiu conté tot allò que fa referència a la baronia des de la baixa edat mitjana, contractes, testaments, correspondència, documentació sobre la jurisdicció civil i criminal, i ben segur tota la documentació sobre els negocis i mecenatges d'en Girona, entre els quals hi ha la construcció de la façana de la catedral de Barcelona i la restauració del castell de Castelldefels.

»És molt difícil investigar la història de la baronia sense accedir a aquest Arxiu, tot i que es poden trobar algunes còpies dels documents medievals i moderns de l'Arxiu a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, però dispersos i de difícil localització. Els documents singulars més importants són el *Llibre de la baronia de l'Eramprunyà* i el *Mapa de la baronia*, del 1590.»

Més avall, en l'exposició de motius de l'Ajuntament de Gavà llegim: «Atesa la importància històrica i actual d'aquest Arxiu i la negativa reiterada de la propietat a negociar qualsevol entesa amb el Museu Municipal o l'Ajuntament de Gavà, només queda la via jurídica —prevista a l'article 14 de la Llei 6/1985, del 26 d'abril, d'arxius, i en la Llei 16/1985, del 25 de juny, del patrimoni històric, articles 1, 2 i 9, i del Reial decret 111/196, del 10 de gener, que la desplega parcialment— per poder intervenir administrativament aquest Arxiu i intentar salvar el seu contingut de la

dispersió i probable desaparició, a través de la incoació de l'expedient de declaració d'arxiu històric o de bé d'interès cultural a favor de l'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà i de Girona.»

Em penso que són raons suficients, que ens permeten desembocar en aquesta tan senzilla Proposició no de llei: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a posar en marxa els mecanismes tendents a la declaració, si s'escau, d'arxiu històric i de bé d'interès cultural a favor de l'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà o Arxiu Girona, de Gavà».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Per anunciar el vot favorable, senyor president, senyores i senyors diputats, perquè, havent escoltat amb atenció l'exposició del diputat Riera, només es pot votar, des del meu punt de vista, favorablement aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol, pel Grup Popular, té ara la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. En principi, sense perjudici d'un examen més acurat de la documentació preparada per l'Ajuntament de Gavà, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei, entenent que es tracta d'un material documental que requereix, no obstant, actuacions específiques de la Conselleria de Cultura per a la seva conservació.

Quan vàrem debatre la Llei de patrimoni cultural en aquesta cambra, el Grup Parlamentari Popular ja va manifestar que no existien garanties quant als terminis de resolució dels expedients per part de la Conselleria de Cultura, que pot alentir els processos de tal manera que, mentre arribava una resposta concreta, sigui positiva o sigui negativa, el bé cultural que ha de ser protegit s'hagi degradat de forma irremediable.

En aquest sentit, nosaltres vàrem presentar diferents esmenes per resoldre aquesta situació, quan el Departament —com és aquest el cas— no compleix amb diligència les seves pròpies obligacions.

Creiem que no és raonable aplicar amb rigor només la part coercitiva de la Llei, els titulars privats dels béns culturals classificats, sinó que l'Administració autonòmica l'ha de complir amb diligència sigui per donar una resposta negativa o sigui per donar una resposta positiva, sempre que la resolució presa estigui suficientment motivada, d'acord amb principis tècnics, objectius i, sobretot, amb principis transparents.

No és la primera vegada —i ens agradaria que aquesta fos l'última— que en aquesta Comissió es substancia una Proposició no de llei motivada per un retard burocràtic del Departament de Cultura en l'aplicació de la legislació que dimana de la Llei del patrimoni cultural.

Confiam que la majoria parlamentària sigui sensible a l'esperit i la lletra d'una llei que van promoure —com és fonamental— al seu propi programa electoral.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. És aquest el segon cop que en qüestió de pocs mesos el nom d'Eramprunyà apareix en aquesta Comissió de Política Cultural, ja que en una altra ocasió va ser el nostre Grup Parlamentari qui va portar a debat i a votació en aquesta mateixa Comissió una Proposició no de llei relativa al castell d'Eramprunyà.

En aquest cas fa referència ara, la Proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya, a l'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà o Arxiu Girona, i cal dir que el que es tracta és que aquesta Comissió reconegui, per tant se sumi, doni el seu suport institucional, a un nivell tant territorial com de rang polític-administratiu superior, al que en el seu moment ja va fer l'Ajuntament de la mateixa localitat de Gavà. Per tant, cal pensar en bona lògica que aquelles forces parlamentàries que en tot moment fan gala i defensen un principi com el principi de subsidiarietat relatiu a altres acords o a altres mesures polítiques en un àmbit més general, sigui estatal o europeu, prendran ara en consideració la possibilitat de donar amb la seva aprovació la validesa que l'Ajuntament de Gavà volia que s'adoptés quan prenia aquell acord. A més a més, perquè consideracions fetes pel senyor Riera ens demostrin la justesa d'aquell acord; l'estil amb el qual aquesta Proposició no de llei ha estat redactat, l'estil literari, allò que alguns en diuen el «registre», té totes les característiques formals perquè faci francament molt difícil qualsevol actitud que li pugui ser contrària.

Fixem-nos com del que es tracta és d'instar el Govern a: en primer lloc, no ja «dur a terme», sinó «posar en marxa»; l'acció de posar en marxa és una acció que no comporta, en principi, els mecanismes absoluts que duguin a la realització definitiva d'allò que s'ha de posar en marxa, sinó simplement posar en marxa. En segon lloc, posar en marxa no uns mecanismes per fer una cosa d'una forma molt concreta, sinó els mecanismes que hi tendeixin, és a dir, els mecanismes «tendents a». I, en tercer lloc, per acabar d'arrodonar el panorama lingüístico-literari parlamentari, sempre, òbviament, que es doni una característica substancial, que és: «si s'escau».

Un cop hem suprimit ja, diguem-ne, determinats elements com certs formulismes de determinades instàncies, creiem que aquesta Proposició no de llei, tant pel fons com, fins i tot suposant que no fos el fons adequat, per la forma, mereix el vot unànim i l'aprovació absoluta de tots els grups parlamentaris, entre els quals hi figurarà també, òbviament, el nostre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Sí, senyor president, per anunciar també el vot favorable del nostre Grup.

És evident que quan l'Ajuntament de Gavà, doncs, ha pres els acords que ha pres i quan un Grup Parlamentari porta aquesta qüestió al Parlament vol dir que s'ha —suposo— esgotat el tràmit que hauria estat millor inicialment, que és la negociació amb les persones que tenen aquest Arxiu, perquè tots sabem el risc que comporta actuar d'una altra manera quan un arxiu o un bé cultural d'aquesta naturalesa encara està en mans privades, el que pot succeir en el tràmit que ara nosaltres demanem. La negociació, doncs, és bona, és necessària, ha de ser prioritària, però, evidentment, quan aquesta negociació no condueix a crear situacions de racionalitat, s'ha d'actuar a través dels mecanismes que configuren un estat de dret.

Aleshores, és evident que un arxiu de la importància de l'Arxiu de la Baronia d'Eramprunyà, que conté documentació des del segle XIV, pràcticament, fins al segle XX, que és important per a l'estudi del fet del fenomen social i econòmic català, també per determinats aspectes de la història de la cultura, ha de ser un arxiu que ha d'estar a l'abast dels investigadors, que ha de ser un arxiu públic, que ha de ser un arxiu catalogat, ordenat, custodiat amb garanties de seguretat, i, evidentment, aquestes garanties només es donaran si s'aprova la Proposició no de llei que ara estem debatent i que, com a conseqüència d'aquesta aprovació, el Govern de Catalunya posa en marxa tots els mecanismes que la Llei li confereix per tal que aquest Arxiu pugui estar definitivament a l'abast dels investigadors, en una situació de seguretat que n'eviti —potser no ara, perquè no es tracta de censurar actituds actuals, però potser en el futur— la venda, la dispersió i —per què no?, no seria la primera vegada— la sortida de Catalunya o, fins i tot, de l'Estat espanyol de fons documental d'una gran importància.

I, per consegüent, a mi em sembla que allò que es demana en aquesta Proposició no de llei del Grup d'Iniciativa és d'una lògica, d'una sensatesa i d'una coherència total i absoluta. És una Proposició no de llei necessària si es vol preservar l'Arxiu de la Baronia, que té un gran interès per a l'estudi, doncs, de les relacions polítiques de la casa reial. La baronia d'Eramprunyà, des del segle X, va estar íntimament vinculada a la casa comtal catalana, fins que al segle XIV va passar a mans privades de grans famílies que es varen succeir, diríem, una darrere de l'altra, fins que l'any 1897 —em sembla que va ser— va ser la família Girona qui va adquirir tot aquest patrimoni.

I, per consegüent, el nostre Grup, pel tot el que he dit, doncs, donarà el vot favorable a aquesta Proposició no de llei d'Iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies il·lustre senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, permetin-me que agraeixi al Grup d'Iniciativa per Catalunya i d'una manera molt especial al seu diputat, el nostre company senyor Ignasi Riera, per l'aportació que ens fa al Parlament de poder

parlar des d'aquí d'aquesta qüestió, que a la vegada ens ajudarà a tots plegats des de l'àmbit parlamentari a impulsar, si cal, més el Govern de Catalunya per aquest afer, malgrat que ja anuncio que precisament per raons, com deia, de registre, algun il·lustre diputat, per raons de la lletra, precisament de la precisió amb la qual ha estat plantejada la Proposició no de llei, el text que hem de votar, doncs, el nostre Grup no el votarem. No el votarem favorablement; el votarem, evidentment, desfavorablement.

Per què, doncs? Perquè insta el Govern de la Generalitat a posar en marxa..., i, és clar, si votem això, seria desconèixer que aquest procés ja està en marxa.

Aquest diputat, ahir a la tarda, per feines relacionades amb l'activitat de representació popular que tinc l'honor de tenir conferida, mirava al capvespre la silueta del castell de l'Eramprunyà, que certament a aquella hora del vespre és més bonica i majestuosa que mai, i, sobretot quan l'admiro de lluny, és extraordinària la retallada contra l'horitzó, més que, a vegades, quan pugues a dalt del castell i la trobes, trobes l'entorn del castell brut, com habitualment hi ha la dissort de trobar-lo. Tenint en compte i tenint present, doncs, aquest punt de l'ordre del dia d'avui, jo recordava allà, i ho enllaçava, precisament, que el castell de la baronia de l'Eramprunyà estava en aquella època —que, il·lustres diputats, ho sabeu més bé que jo mateix— sota el domini feudal d'un noble que no tenia massa res a veure amb la sobirania catalana en aquell moment, ni molt menys, ja que era descaradament partidari d'aquell mateix rei que va construir la Ciutadella i que el nostre Parlament, en un dels pocs edificis que resten d'aquella ciutadella, hi executem la sobirania popular de Catalunya en aquests moments.

La baronia de l'Eramprunyà abastava actuals territoris d'una bona i important, una bona part i important del Baix Llobregat: Gavà, Viladecans, Sant Climent, Begues i Castelldefels; poblacions, totes elles, de marcat caràcter emergent i que, avui per avui, estan en un constant canvi socio-cultural.

L'actuació que el Departament de Cultura té en relació amb aquest concret arxiu privat de la família Girona, propietària actual del dit Arxiu, s'inscriu en una línia de treball global, que, evidentment, té les seves dificultats, ja que incideix sobre molts arxius patrimonials i nobiliaris del país —Catalunya ve de lluny—, i, per tant, l'estratègia d'actuació constant referida als arxius pel tema delicadíssim va fent que, pactant amb les famílies propietàries, s'hagi aconseguit ja que arxius tan importants com els de les famílies Castellsosrius, Centelles, Ribelles, de Grassot, els barons d'Albí i altres hagin ja estat cedits en dipòsit a la Generalitat i puguin ser consultables, i actualment estan ben conservats tant en arxius comarcals com en l'Arxiu Nacional de Catalunya.

L'Arxiu de la família Girona..., he demanat informació, vaig demanar, quan es va publicar aquesta Proposició no de llei, vaig demanar informació al Departament de Cultura. Això es produïa a principis del mes de març, i ahir vaig tornar a demanar informació, no fos cas que des del març a avui hagués canviat la situació.

En data —tal com s'ha assenyalat— de 19 de juliol de l'any passat, del 93, l'Ajuntament de Gavà va sol·licitar al Departament de Cultura la declaració d'arxiu històric i de bé interès cultural a favor de la baronia de l'Eramprunyà o Arxiu Girona.

El 26 de juliol, el conseller de Cultura comunicava al dit Ajuntament de Gavà que s'havia rebut la seva sol·licitud i que es passava a tràmit a la Direcció General del Patrimoni Cultural. És a dir, això de «posar en marxa els mecanismes», doncs, amb data del 26 de juliol, el conseller de Cultura ja ho manifestava a l'Ajuntament de Gavà.

El dia 8 d'agost del 93, el Departament de Cultura es va adreçar per escrit a la senyora marquesa de Pozorubio, propietària actual de l'Arxiu Girona, comunicant-li que era necessari disposar de l'inventari de l'Arxiu de cara a la seva possible protecció, en base a la Llei 16/85, del patrimoni històric espanyol, que en aquell moment era la que regia i en aquest Parlament no havíem vist la nostra llei encara.

El 29 d'octubre del 93 va haver-hi una entrevista sobre el tema en el Servei d'Arxius entre el senyor Ignacio de Puig i Girona, representant de la família propietària de l'Arxiu, en la qual hi va ser present el senyor Armand de Fluvià, i el senyor representant de la família propietària de l'Arxiu es va comprometre a ensenyar el dit Arxiu als tècnics del Departament de Cultura a fi de poder-lo identificar i descriure'l suficientment. És importantíssim fer notar que resulta bàsic per poder tenir una descripció clara i precisa, tal com l'article 11 de la Llei 9/93, del patrimoni cultural català, ens assenyala, perquè pugui ser protegit aquest Arxiu o qualsevol altre. Aquesta necessitat encara és molt més òbvia si es tracta d'un bé moble que, a més a més, és de propietat privada.

El 17 del mes de desembre del 93, el Museu de Gavà —important museu al meu mode de veure, i no només per la particularitat de tenir les seves mines, que són úniques, sinó precisament pel ben explicat que està el museu a tota persona que s'hi adreça, especialment als estudiants—, a aquest dit Museu de Gavà es va adreçar el Departament de Cultura explicant-li la situació de les negociacions, i a 31 de gener del 94 va tornar a ser informat de l'estat de les gestions endegades pel Departament de Cultura.

Es va recordar, en aquesta mateixa data, a la propietària actual de l'Arxiu i a qui representa la família, tant el senyor Ignacio de Puig i Girona..., el compromís que havien contret de mostrar l'Arxiu als tècnics del Departament de Cultura, i així mateix es va comunicar al tècnic senyor Armand de Fluvià la mateixa qüestió.

És de desitjar que, fins i tot, com que ahir el Departament de Cultura m'informava que la situació segueix sense haver-se produït la visura, és de desitjar que aquesta diferent actuació —però que en definitiva tots plegats, tots els grups d'aquesta cambra, estem dient pràcticament el mateix—, aquest tràmit en el Parlament col·labori i ajudi que el Departament de Cultura fins i tot s'hagi de decidir a fer el requeriment administratiu corresponent a la propietat per a fer-ne la visura dita, ja que aquesta és imprescindible.

És per tot això que el nostre Grup votarà en contra, però evidentment votarà en contra perquè no hem d'instar, em sembla, des del Parlament a fer una cosa que, de manera..., potser allargant-m'hi, però he volgut deixar que clarament quedés manifest que el Departament de Cultura està darrere de la possibilitat de declarar com a bé d'interès cultural l'Arxiu de la Baronia de l'Eramprunyà o Arxiu Girona.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei sobre la baronia d'Eramprunyà.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 7 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre la situació laboral dels becaris d'investigació de la Generalitat

Passem ara al que era el punt número 3 i que ara és el número 6: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la situació laboral dels becaris d'investigació de la Generalitat, presentada per l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló. El senyor Josep Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies. El nostre Grup, en aquesta quarta legislatura, ha endegat diverses iniciatives parlamentàries al voltant del tema de la recerca i la investigació a Catalunya, tema que, a més, ha tingut un tractament especial en aquesta Comissió gràcies a la compareixença del Comissionat de Recerca i Universitats, que hi efectuà per tal de presentar-hi el Pla de recerca de la Generalitat.

En aquest context, i arran de la mateixa presentació d'aquell Pla de recerca i d'una de les preguntes que vam tenir l'oportunitat d'efectuar sobre la situació laboral d'aquest personal qualificat que treballa en aspectes de recerca i investigació, el nostre Grup va decidir de presentar dues proposicions no de llei, gairebé paral·leles, sobre la situació laboral del personal d'investigació becari de la Generalitat i sobre la situació laboral del personal del Laboratori de Sincrotró de la Generalitat.

Per aquells misteris reglamentaris i per aquelles intervencions de la Junta de Portaveus, que de vegades són insondables, una proposició no de llei va anar a parar a la Comissió de Política Social i l'altra a la Comissió de Política Cultural. Bé, en tot cas, avui fem el tràmit corresponent a la segona, tot i que volem deixar clar que ens hauria agradat de tractar-les conjuntament, com així sabem que també volien d'altres grups.

En concret, doncs, per defensar la Proposició no de llei sobre la situació laboral dels becaris d'investigació de la Generalitat, hauríem de recordar que l'estatus dels beneficiaris de les beques pre-doctorals de formació d'investigadors de

la Generalitat de Catalunya ha evolucionat en els darrers anys, a causa, especialment, de l'aplicació de l'impost sobre la renda de les persones físiques damunt de l'aportació mensual d'aquests becaris investigadors.

Des del punt de vista financer, les ajudes mensuals que reben els becaris es contemplen com a rendiments del treball, i, d'acord amb aquesta qualificació, els són aplicades les retencions pertinents. Juntament amb aquest fet, el gaudi d'una beca pre-doctoral de la Generalitat és, però, incompatible —cito textualment— «amb altres sous i salaris que impliquin una relació contractual», al mateix temps que requereix —i torno a citar textualment— «dedicar-se exclusivament al treball de recerca proposat», per la qual cosa és evident que l'estatus laboral dels becaris d'investigació correspon absolutament a un contracte laboral ple, ja que l'aportació econòmica es considera rendiment del treball; per tant, tenen les retencions pertinents, són incompatibles amb qualsevol altra contractació laboral i, a la vegada, tenen l'exigència de dedicació exclusiva.

Però, per contra, aquests becaris no gaudeixen de cap dels beneficis establerts a l'Estatut del treballador: no gaudeixen de la cobertura d'atur quan finalitza la beca i no gaudeixen d'assegurança a la Seguretat Social pública. I, en concret, respecte a aquest darrer punt, la convocatòria, les successives convocatòries —primer del Departament d'Ensenyament, ara del Comissionat— estableixen clarament que el becari es compromet a tenir coberta pel seu compte l'assistència mèdico-sanitària, i, a més, tot i que molts d'aquests becaris realitzen tasques d'investigació especialment en els camps de la química, la farmàcia i la física, al voltant de matèries inicialment perilloses, el Comissionat per a les Universitats i Recerca no assumeix cap responsabilitat per l'actuació del becari ni pels danys i perjudicis que pugui ocasionar a tercers ni pels que puguin sobrevenir-li. És a dir, no gaudeix el becari dels beneficis establerts a l'Estatut del treballador, i l'empresari —per entendre'ns— no es fa responsable de la seva activitat.

Queda clar, doncs, que una beca d'aquest tipus proporciona als centres de recerca públics personal qualificat —personal qualificat— a molt baix cost laboral, tot creant el que podríem anomenar un «proletariat de la ciència».

Per altra banda, els beneficiaris de beques similars que atorga el Ministerio de Educación y Ciencia sí que gaudeixen de la cobertura d'assistència mèdico-sanitària, i s'evidencia aquí una discriminació per part dels investigadors catalans. I, a més, la política de la Unió Europea en el camp de la formació d'investigadors està basada en la regularització de contractes laborals entre el beneficiari i la institució, que gaudeixen de drets laborals plens.

La normativa de la Generalitat de Catalunya en el camp de formació d'investigadors és, doncs, la més lesiva per als interessos dels becaris de les tres institucions, i cal dir, a més, que la fórmula de beca com a ajut o premi no encaixa gens bé amb la classificació que Hisenda fa de les seves retribucions com a rendiment de treball, ni amb l'exigència de dedicació exclusiva.

Aleshores, el que en aquell moment de la compareixença del Comissionat nosaltres vam exposar al Comissionat era que consideràvem que una política d'investigació i de recerca que volgués ser de nivell europeu i volgués estar en els primers estadis de la recerca a Europa havia de passar per una regularització dels becaris —pre-doctorals en el cas d'avui o dels post-doctorals en el cas del personal del Laboratori de Sincrotró. El Comissionat en aquell moment va dir que damunt del paper acceptava aquestes hipòtesis i que el Comissionat hi treballaria. Ha passat temps, ha passat una nova convocatòria amb el mateix plantejament que les anteriors, i el nostre Grup continua considerant, com en aquell moment i en el moment de presentar la Proposició no de llei i l'altra de què fèiem esment en iniciar, que no és una bona política reduir el dèficit d'investigadors per habitant basant-ho en la precarització laboral i econòmica de la situació dels investigadors.

Per tant, creiem que el que proposem en aquesta Proposició no de llei, que és equiparar els sous i les prestacions socials, laborals i sanitàries dels beneficiaris de beques pre-doctorals de formació d'investigadors als dels beneficiaris dels contractes de formació d'investigadors de la Unió Europea, és una proposta inicial que s'acosta a aquesta voluntat de situar la nostra recerca a aquest nivell europeu i que, a més a més, mentrestant, si no —que és el que diu el segon punt—, mentrestant s'arriba a aquesta equiparació dels becaris amb el personal investigador de la Unió Europea, que és —nosaltres creiem— en aquest moment el més ben considerat, mentrestant, si no, equiparar-lo amb el Ministerio de Educación y Ciencia, ja que, a més a més, el mateix Comissionat ens parlava de la necessitat que Catalunya tingués plenes competències damunt del Centro Superior de Investigaciones Científicas, i, evidentment, aquestes plenes competències parteixen d'una voluntat política, però hi ha d'haver també, evidentment, una voluntat de tracte amb el personal investigador.

És per aquests motius que demanem el vot favorable a aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentada una esmena pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sobrequés per defensar-la.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor president, faré la..., anava a dir «defensa», però no se'n pot dir «defensa». Faré el que faré sobre l'esmena i intervindrà també en el torn global per matar la qüestió ja amb una única i breu intervenció.

Realment, el contingut de la Proposició no de llei defensada pel senyor Bargalló és absolutament coherent, és d'una lògica total i absoluta. Com a professor universitari, conec la situació; gairebé hauríem de qualificar-la, si es permet la paraula, d'injustícia social i de greuge comparatiu, en què viuen els becaris pre-doctorals d'investigació de les nostres universitats, clarament discriminats en relació amb el que és la normativa similar a l'Europa comunitària i, més per a ver-

gonya nostra, encara, als becaris del Ministeri d'Educació i Ciència, i, per consegüent, no es pot fer res més que votar favorablement aquesta Proposició no de llei.

Realment, que encara uns becaris universitaris es consideri, en aquest sector, que és una mena de privilegi gaudir d'assistència sanitària en un moment que aquesta s'està generalitzant i que pràcticament està generalitzada per a tots els sectors, realment és una mena d'antigalla o de reminiscència d'un passat que no s'entén, no s'entén massa. I més quan —com diu l'exposició de motius de la Proposició no de llei d'Esquerra Republicana— alguns d'aquests becaris, per l'especificitat de la seva tasca, estan sotmesos a riscos complementaris o, en altres aspectes que no s'esmenten aquí, a desplaçaments continuats per treballar els humanistes en arxius, en biblioteques de fora del territori català, de viatges que han de realitzar, de vegades fora de l'Estat, fora de Catalunya, etcètera. I, per consegüent, diríem, no té cap sentit avui que aquests becaris no gaudeixin dels mateixos drets laborals que tenen els treballadors d'altres sectors.

L'esmena que nosaltres havíem presentat, jo penso que és excessivament conservadora en relació amb el que s'ha de defensar, el que diu la Proposició no de llei. Seria bona si respongués a una voluntat transaccional, és a dir, si el Grup de la majoria digués: «Bé, amb la vostra esmena, que diu "avançar" en l'equiparació, en lloc de dir "equiparar"...» —que és el que s'ha de fer, no?, equiparar—, si això fos com una esmena transaccional, que servís al Grup de la majoria per a dir: «Bé, doncs, amb aquesta esmena vostra, d'avançar..., perquè els que tenim responsabilitats de govern sabem que això no es pot fer de cop i que s'ha d'anar fent gradualment...», bé, si fos així, nosaltres mantindríem aquesta esmena; si no és així, i a reserva que s'expressi el portaveu del Grup de la majoria, nosaltres donem per retirada aquesta esmena i ens sumem, sense cap mena d'ombra, ni de recel, ni de limitació de contingut, al que assenyalen els dos punts de la Proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, sintetitzant: a reserva del que digui el Grup de la majoria, al qual donem l'oportunitat de salvar la nostra esmena, per a nosaltres està retirada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Mixt, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per dir que l'estatus laboral dels beneficiaris de les beques pre-doctorals de formació d'investigadors de la Generalitat, en realitat, són contractes en precari: són contractes laborals perquè per una part són considerats com a rendiments de treball i, per tant, se'ls fa la retenció de l'IRPF; tenen exclusivitat, és a dir, treballen *full-time*, no són compatibles amb qualsevol altre ingrés oficial contractual. Per altra part, són en precari perquè tenen una desprotecció social —no es poden acollir a l'atur—; tenen una desprotecció sanitària —no estan acollits al règim general de la Seguretat Social—, i tenen una desprotecció pels perjudicis

a tercers que poguessin ocasionar i sobre les seves esquenes, i sobre aquesta situació econòmica encara els recau l'obligatorietat de fer un contracte d'autoprotecció.

Realment, jo crec que això és equiparable, aquests contractes, al nou marc de relacions laborals, vull dir, on es paguen uns diners mínims i sense cap protecció de cap tipus. I aquesta és la realitat; vull dir que pot ser que aquest nou marc de relacions laborals s'hagi inspirat en aquest tipus de becaris per intentar veure que era possible que els ciutadans encaixin en situacions laborals absolutament lamentables i penoses.

Dit això, hi ha encara un altre concepte: el greuge comparatiu que representa per a aquests becaris en relació amb els del Ministeri, que aquests almenys tenen assistència sanitària, almenys la tenen, però tampoc tenen prestacions socials d'altre tipus. En qualsevol cas, aquests becaris i els del Ministeri, sobretot els nostres, estan a anys-llum de la normativa europea, que realment defineix que han de ser..., que aquests becaris han de tenir drets laborals plens.

Per tant, daré tot el recolzament al primer punt de la Moció, perquè està sol·licitant, en definitiva, el reconeixement ple –el reconeixement ple– dels drets d'un contracte laboral de fet, que és un contracte laboral de fet, però que avui s'anomena «beca», aquest contracte laboral. I al segon punt també hi darem recolzament, per bé que amb poc entusiasme, perquè en realitat és un mal menor, no? Diguéssim, bé, abans d'això, a veure si intentéssim avançar, però jo crec que el 94, i amb la situació de bonança de PIP i el que està verbalitzant el Govern que vindran tres o quatre anys, segons el mateix president, de gran bonança i que tot anirà tan bé, haver-se de moure els nostres investigadors en aquests circumstàncies és realment penós i no diu res a favor del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Aquesta qüestió s'ha plantejat ja recentment en aquesta Comissió. El nostre posicionament serà el mateix en aquest cas. Entenem que cal garantir els serveis sanitaris als becaris i investigadors, garantia que de fet ja existeix, donat que a Espanya els serveis sanitaris són universals, amb independència de la cotització a la Seguretat Social.

En aquest sentit votarem favorablement el punt 2 de la Proposició no de llei, tot i creient que de fet, en la pràctica, els becaris que siguin ciutadans dels estats de la Unió i els que siguin ciutadans espanyols no han de tenir cap problema per rebre aquesta atenció sanitària que correspon a tots els ciutadans. Una altra qüestió és determinar si han de cotitzar per gaudir d'aquesta atenció sanitària, cosa que ara no fan, ja que només han de pagar la retenció corresponent a l'IRPF.

Pel que fa a l'equiparació de les condicions salarials i contractuals amb la resta de països de la Unió Europea, votarem en sentit favorable el punt 1 de la Proposició si se sal-

va l'esmena del Partit dels Socialistes amb una transaccional amb el Grup de la majoria, amb l'observació que aquesta equiparació s'ha de fer no només amb sous i condicions socio-laborals, sinó també pel que fa a la flexibilització de les relacions contractuals dins de la universitat.

No podem confondre els contractes d'investigació, des del nostre punt de vista, amb un nou camí per incrementar el nombre de funcionaris fixos de les nostres universitats, quan del que es tracta és, precisament, d'avançar en una altra direcció. Aquest és el sentit del posicionament del Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula per Iniciativa per Catalunya.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Jo pensava justificar el nostre vot favorable als dos punts de la Proposició no de llei amb tres consideracions que ja han sortit i una quarta que encara no ha sortit del tot. Per tant, no m'estendré.

La primera era també fer referència a la presència en aquesta Comissió del Comissionat per a Universitats i Recerca en l'exposició del Pla de recerca per a Catalunya i de les referències que vam fer nosaltres en aquell moment, no tant a les condicions laborals com a les condicions de la recerca a Catalunya, encara a molta distància en relació amb el que era la mitjana de recerca a la resta de països de la Unió Europea, i, per tant, a la situació cada vegada de més distància que això ens estava produint des de Catalunya. En aquella compareixença hi va haver –i ho recordo molt bé– la referència del senyor Bargalló a les condicions laborals en què es trobaven els investigadors.

La segona referència que volia fer també era l'estranyesa, ja també dita pel senyor Bargalló, de per què la Proposició no de llei de les condicions laborals del personal del Laboratori de Llum de Sincrotró de Catalunya no era una..., semblava que fos una proposició no de llei molt paral·lela a aquesta, que s'hagués tramitat i, en tot cas, que haguéssim també manifestat la nostra intenció de votar-la favorablement en un altra comissió.

El tercer punt..., a mi em resultarà molt més senzill donar suport a la Proposició no de llei si, efectivament, no és acceptada l'esmena del Grup Socialista, una mica per la raó que deia el senyor Sobrequès: que aquí del que es tractava era de garantir una equiparació i no d'anar donant petits acomptes, a termini, d'una cosa que pot arribar o pot no arribar, que en tot cas pot arribar quan ja els investigadors siguin pur patrimoni arqueològic en aquest país.

I l'únic punt que volia afegir era ressaltar la importància d'aquestes beques pre-doctorals de formació d'investigadors, que em penso que ja en alguns camps han començat a demostrar que poden accelerar, i molt, el treball i el clima d'investigació a les nostres universitats. Fa ben pocs dies vaig tenir ocasió de veure la conseqüència d'una d'aquestes beques pre-doctorals, que és l'intent d'edició crítica de *Les decapitacions*, de Pere Quart –un llibre de l'any 34–, fet per

una professora de l'Autònoma que viu a Lleida, que es diu senyora Helena Mesalles, un treball realment esplèndid, i era un treball fet..., jo vaig preguntar si era una tesi doctoral; diu: «No, és conseqüència d'una beca pre-doctoral.» No és l'únic cas, i amb el professor Jordi Castellanos hem estat veient com en el terreny concret de la crítica literària s'han pogut utilitzar aquestes beques pre-doctorals, i, per tant, insistim que, ja que es tracta d'un mecanisme interessant per fomentar la investigació, que com a mínim es faci en condicions mínimes i que la protecció mèdico-sanitària no els falli.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara queda, pel Grup de Convergència i Unió, per al seu posicionament, el senyor Giménez. Té la paraula.

El Sr. GIMÉNEZ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, també m'he de referir al contratemps que per a nosaltres suposa haver tramitat les dues proposicions no de llei en comissions diferents. I també aprofitar per dir que, tal com vam fer en el marc de la Comissió de Política Social, el nostre Grup s'oposarà a la Proposició no de llei que avui debatем aquí si fa o no fa per les mateixes raons, que a continuació passaré a exposar amb brevetat.

En primer lloc, hem de dir que existeix una llarga jurisprudència del Tribunal Central de Treball —per exemple, la Sentència del 25 de gener de 1981— i també del Tribunal Suprem —per exemple, Sentència del 13 de juny de 1988— que abona el caràcter no contractual de les beques pre-doctorals. Aquestes són beques de formació en el camp de la recerca, després d'una carrera universitària, a través de la pràctica de la investigació. No hi ha cap altre procediment per formar investigadors que treballar en laboratori en temes concrets o en altres camps sota la direcció d'investigadors experimentats que ensenyen tant la teoria com la pràctica, encara que a aquesta pràctica s'associa normalment l'obtenció de resultats tangibles, publicables o explotables, com ara mateix, fa ben poca estona, s'ha ressenyat, dels quals, evidentment, se'n beneficien tots els implicats: el becari, el director del treball i, lògicament, la institució.

La finalitat d'aquest període de l'estudiant és essencialment la seva formació, i, en conseqüència, l'èxit en aquesta formació és sancionat per un títol universitari, que és el doctorat. Aquest sistema és universal, i ni la institució financadora ni la institució en la qual es forma el becari per tal d'arribar a un doctorat veuen en aquesta activitat de formació una relació o un vincle de tipus contractual o laboral, ja que s'entén com una situació assimilable a la d'estudiant; un estudiant que obté una beca per sufragar la seva formació universitària de primer o segon cicle, amb la diferència que el tipus i els criteris de selecció per a obtenir la beca són diferents.

Un altre aspecte que també s'ha mencionat per part de gairebé tots els grups és de la cobertura sanitària dels becaris i els sistemes que es poden establir per a assegurar-la. S'ha mencionat que el Ministerio de Educación y Ciencia prefeix subscriure ell mateix les pòlisses d'assegurança dels

seus becaris pre-doctorals, mentre que a la Generalitat de Catalunya el Comissionat ha optat per atorgar als seus becaris els recursos necessaris perquè cadascú subscriu l'assegurança que més li pugui convenir, en funció de les seves necessitats i les seves circumstàncies personals. Per aquesta raó les beques del Comissionat són econòmicament superiors a les del Ministerio de Educación y Ciencia, concretament, en unes quaranta mil pessetes mensuals, parlant en aquest cas de l'any 1993, sense que es pugui, per tant, concloure d'aquests fets que unes beques —les del Ministerio o les de la Generalitat— siguin millors que altres en relació amb aquest tema de la cobertura sanitària.

El Comissionat, ens consta —i també els diferents diputats que han pres la paraula s'hi han referit—, em consta que té previst transformar les modalitats de beques en contractes per als següents tipus de personal de suport a la recerca: per als titulats universitaris, per a treballar com a tècnics altament qualificats en laboratoris universitaris o en centres públics de recerca; per als titulats universitaris, per a treballar en laboratoris de recerca i desenvolupament de les empreses, i per als titulats de formació professional, per a treballar en laboratoris d'universitats i de centres públics de recerca.

Les actuacions, doncs, del Comissionat en matèria de personal previstes en el Pla de recerca de Catalunya creiem que s'ajusten plenament a les demandes socials de formació i foment de l'ocupació i pensem també que, a més a més, estan en el camí d'assimilar tot el món de la recerca i la investigació del nostre país, assimilar-lo i apropar-lo als estàndards de la Unió Europea, com demana Esquerra Republicana en la seva Proposició no de llei.

Per tant, és aquest el motiu que —ho dic un cop més— nosaltres no votarem favorablement aquesta Proposició no de llei, i creiem que la Generalitat de Catalunya està en el bon camí; un camí sens dubte complicat per les circumstàncies econòmiques, per les restriccions pressupostàries —com ja va fer referència en aquesta mateixa Comissió el Comissionat de la Generalitat—, i, per tant, sotmesos a un ritme que intentarem, de totes totes, que sigui el més ràpid o, sens dubte, un ritme que no serà el que, d'una manera general, voldríem tothom. Per tant, hi insisteixo, votarem desfavorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara el senyor Bargalló té la paraula per dir si admet la possibilitat de la transaccional.

El Sr. BARGALLÓ: Em sembla que ha transaccionat l'esmena...

El Sr. PRESIDENT: Si admet l'esmena...

El Sr. BARGALLÓ: Jo, recollint el que el senyor Sobrequés ha anunciat, no l'accepto perquè la retiren, no?

El Sr. SOBREQUÉS: No, no, senyor president, l'esmena està retirada, eh?

El Sr. PRESIDENT: Retirada.

El Sr. SOBREQUÉS: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, llavors, passariem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Perdó, sí, senyor Pujol, té raó: s'ha de fer votació separada del punt 1 i del punt 2.

Votaríem, en primer lloc, el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt 1 ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció. (*Veus de fons.*) M'equivoco, perdó: 8 a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2 de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 9 vots a favor i 12 en contra.

(*El vice-president substitueix el president en la direcció del debat.*)

Proposició no de llei sobre els cursos de català impartits pel Departament de Benestar Social

El Sr. VICE-PRESIDENT: Tal com ha dit el senyor president, s'ajunten el punt 7 i el punt 10. Per tant, de moment té la paraula, pel Grup d'Iniciativa, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. El punt número 7, d'entrada, voldria recordar a les senyores diputades i als senyors diputats que va ser publicat en el Butlletí del 7 de març de 1994, però que al Butlletí del 14 de març del 94 s'hi publicaven un parell de rectificacions que, si no han estat passades, farien incomprensible el text o la proposta que nosaltres fèiem.

A veure, la nostra Proposició no de llei neix, evidentment, d'una ordre que ens sorprèn i que ens fa pensar que no hem entès, o nosaltres o no ha entès el Govern, què vol dir el Consorci per a la Normalització Lingüística, que va ser una proposta que va costar molt d'arribar a aconseguir; justament me'n recordo que a la segona legislatura ens vam passar moltes i moltes hores parlant de la problemàtica dels professors de català, de les relacions amb els ajuntaments i de com centrar totes aquelles relacions amb un mecanisme o amb un organisme que permetés de resoldre-les d'una manera estable i sense situacions d'entrebanc.

Ens trobem, aleshores, que apareix una ordre del 20 de gener de 1994 que, en l'apartat a, de programes d'actuacions cíviques i socials de la Conselleria de Benestar Social, es diu que «són objecte de subvenció les actuacions dedicades al foment de l'ús social de la llengua catalana» i que suggereix la possibilitat que des de la Conselleria s'organitzin cursos de català.

Com que resulta que la disposició addicional única del Consorci per a la Normalització Lingüística diu que en l'àmbit territorial dels ens locals consorciats cap membre del Consorci no promourà o finançarà activitats o serveis coincidents amb els del Consorci sense l'acord previ dels al-

tres membres afectats, i aleshores tenint en compte que ens creiem que aquesta disposició suposa duplicar esforços —i aquí és on ve una de les rectificacions— i no considerar el Consorci com a xarxa única territorial de normalització lingüística, és per aquesta raó que presentem la següent Proposició no de llei: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a constatar que l'actuació de la Conselleria de Benestar Social» —i aquí també la correcció suprimeix l'epígraf següent, o la frase següent, «quan imparteix cursos de català»—, o sigui, «...constatar que l'actuació de la Conselleria de Benestar Social vulnera la disposició addicional única dels Estatuts del Consorci per a la Normalització Lingüística.»

I aleshores —diem—, quan la Conselleria de Benestar Social ha dit que té tots aquests recursos per fer activitats a favor del català i en canvi sabem la limitació de recursos que té el Consorci, diem: «No ho entenem de cap de les maneres», fet que ens porta a plantejar el segon punt de la Proposició no de llei i a traspassar a la Direcció General de Normalització Lingüística els recursos que la Conselleria de Benestar Social preveia dedicar als cursos de català.

Em sembla, per tant, que és una Proposició no de llei molt clara, el Grup Socialista n'ha plantejat una de molt semblant, i que ja tindrem ocasió en tot cas de comentar, en què insisteix sobretot en el que seria el nostre segon punt.

Voldríem, de tota manera, afegir encara una darrera consideració en la presentació d'aquesta Proposició no de llei. El Consorci és un mecanisme important, repeteixo que va costar molt arribar al Consorci i que va ser molt difícil posar d'acord les voluntats municipals i les voluntats del Govern de la Generalitat en el tema de la normalització lingüística. És clar per tots que el Consorci no era només per a cursos de català, sinó per a un conjunt d'activitats de foment del català, per a ús social del català, que després hi ha hagut en aquests moments un cert *overbooking* en les matriculacions del Consorci que ha fet que pràcticament s'hagi hagut de dedicar exclusivament i únicament a impartir cursos de català, en molts casos precisament perquè hi ha hagut altres tipus de normatives que han exigut, per poder-se presentar a certes convocatòries de tipus laboral, el coneixement del català, cosa que ha obligat a molts a accelerar el seu aprenentatge del català.

De tota manera, ens sembla que el Consorci ha de ser renovat a fons, i en aquest tema ha insistit Iniciativa per Catalunya una vegada i una altra en unes jornades sobre normalització lingüística, a les quals va assistir el director general de Política Lingüística i els resultats de les quals vam lliurar personalment al Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, de qui depèn, fins ara si més no, la normalització lingüística. Justament allà insistíem en la importància de posar-nos d'acord per discutir el futur del Consorci, però alhora per insistir en la importància del Consorci.

La proposta de la Conselleria de Benestar Social ens semblava erràtica senzillament, que no anava per bon camí. Ens sembla molt bé que tots els departaments de la Genera-

litat fomentin l'ús del català tant com puguin, i alguns —com vam dir l'altre dia en una interpellació en el Ple—, com el de Justícia, que s'hi posi, que té feina per estona i que segur que comptarà amb l'aplaudiment de tots els diputats. Ara bé, aquesta qüestió ens semblava una interferència; una interferència, a més, en un terreny en el qual voldríem deixar ben clares dues coses: hi ha un pacte polític a Catalunya, explícit i implícit, que diu que hi ha dos temes que no es poden utilitzar mai per fer combat polític, que és la lluita contra la pobresa i la qüestió de la llengua. És a dir, perquè sabem que es tracta de dues qüestions fonamentals que, a més, poden ser susceptibles d'interpretacions que poden arribar a ser molt perjudicials per al conjunt de l'estabilitat de Catalunya, nosaltres creiem que no es pot jugar de cap de les maneres amb això i que, per tant, si s'ha arribat a un acord entre el Govern i els ajuntaments per establir un Consorci per impartir cursos de català, que tothom que vulgui impartir cursos de català sàpiga a quina porta ha de trucar i que no es comencin a obrir portes on ja, en tot cas, quedava ben determinat quin era cada tipus de competència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat.

**Proposició no de llei sobre el traspàs
al Consorci per a la Normalització
Lingüística de tots els mitjans de
normalització lingüística gestionats
pel Departament de Benestar Social**

Ara el senyor Ferran té la paraula per defensar el punt número 10.

El Sr. FERRAN: Sí, la nostra Proposició no de llei, com ha dit molt bé el senyor Riera, pretén pràcticament el mateix. Estaríem, en general, pràcticament, absolutament d'acord amb tota la seva exposició.

Nosaltres pensàvem fer un plantejament de les mateixes característiques, com és obvi també pel text que presenta la nostra Proposició no de llei, però, si més no, recordar que és veritat, com ha dit el senyor Riera, que a finals de l'any 88 el Consell Executiu de la Generalitat va aprovar els Estatuts d'aquest Consorci per a la Normalització Lingüística que s'ha esmentat aquí fa un moment, que en el seu article 5 aquest Consorci deia clarament i es fixaven i es deien, es delimitaven quins eren els marcs territorials de l'acció d'aquest Consorci, i també, com molt bé ha dit el senyor Riera, en la seva disposició addicional quedava molt clar i molt marcat que cap dels membres del Consorci no promouria o finançaria activitats o serveis coincidents amb els del Consorci fora d'ell.

Aquest és un fet que malauradament s'ha dut a terme, que no sols el Departament de Benestar Social, sinó algun altre departament, segons les nostres informacions, s'ha introduït o ha actuat en aquest sentit, i pensem..., i el sentit de la nostra Proposició no de llei és retornar a qui correspon les feines que li corresponen.

Nosaltres creiem que això s'ha incomplert, que s'han ofert curssets o cursos de català sense el degut control lingüístic, que s'ha creat una mena de xarxa paral·lela que no ha estat controlada des del punt de vista professional, des d'un punt de vista d'homologació, i que segurament —com molt bé li vam comentar al conseller Antoni Comas quan li vam plantejar aquest mateix tema en la Comissió de Política Social— hi havia una bona intenció de fons al respecte, que era una intenció de difondre la llengua catalana i l'ensenyament del català, però li fèiem atenció, i també volem fer atenció a tots els diputats d'aquesta Comissió de Cultura, que també hauríem de reflexionar una miqueta i deixar clar que el tema del català és una cosa seriosa, que no es pot improvisar i que, per tant, una de les raons de ser del Consorci era tenir un control no sols del que es feia, sinó de com es feia.

Consideràvem que no es podrien produir xarxes duplicades de manera gratuïta i que s'havia de garantir un cert nivell de la qualitat d'aquest ensenyament i una certa homologació. Si més no, més endavant, a això hi podríem afegir —que va ser inicialment el que va provocar també una miqueta la presentació de la nostra Proposició no de llei— la mateixa declaració, la Moció que va aprovar el plenari del Consorci, en què es refermava, en què criticava en certa forma —de forma clara, vaja— quina havia estat l'actitud del Departament de Benestar Social i en què demanava i es refermava en les seves competències estatutàries en tot allò que feia referència a les actuacions territorials en matèria de dinamització i assessorament de la llengua.

El nostre Grup creu, senyores i senyors diputats, que presentem una Proposició no de llei que ha de tenir almenys dos o tres punts d'acord bàsics i que és que totes les actuacions de l'àmbit territorial encaminades a la normalització lingüística siguin competència exclusiva del Consorci, com un primer punt; que qualsevol activitat en el camp de la societat civil que tingui a veure amb l'extensió o el coneixement del català o que reclami qualsevol forma d'assessorament lingüístic en l'àmbit de la llengua escrita o fins i tot també de la llengua parlada hauria de ser-li comunicada immediatament al Consorci perquè assumís la seva responsabilitat, d'acord amb els fins amb què va ser creat, i que, finalment, si en el curs de les activitats que es duen a terme a tots els departaments de la Generalitat es topa amb persones, entitats o empreses, o algú descobreix realment necessitats lingüístiques, que aquestes passin tot seguit a coneixement del Consorci per a la Normalització Lingüística.

Aquesta és, i seguint, també com ha dit el senyor Riera, la mateixa preocupació, la preocupació que ens ha portat a presentar aquesta Proposició no de llei, en la qual es demana simplement que el Consorci tingui les seves funcions i els seus atributs, i que ho faci ell.

Gràcies, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena pel Grup de Convergència i Unió. Per tant, té la paraula el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres voldríem, en tot cas, aportar uns aclariments, perquè aquest «sembla que hi hagi interferències o que hi hagi incompliment» quedi ben clar, perquè no volem que això sigui així.

En tot cas, en primer lloc, per defensar la nostra esmena voldria fer referència a una cronologia de cartes escrites pel conseller de Cultura al conseller de Benestar Social, al president del Consorci i al director general d'Acció Cívica. Aquesta correspondència denota l'interès que es té des de les dues conselleries d'impulsar l'acció de la normalització lingüística des del consens i des del respecte al Consorci d'una manera escrupolosa. Diria jo que en tot cas aquestes cartes són les intimitats que sempre solen descobrir els sentiments profunds.

D'altra banda, la nostra esmena no és res més que un aclariment d'allò que l'Ordre de la qual ha fet esment l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera, del 20 de gener de 1994, publicada al DOGC del febrer del 94, que recull també l'interès del Consorci...

És a dir, jo el completaria, el punt b. El punt b diu: «les actuacions dedicades al foment de l'ús social de la llengua catalana en el desenvolupament quotidià de les seves activitats i l'extensió de la seva cultura dins del marc general de la Llei 7/93, de normalització lingüística». Aquestes subvencions es consideren subvencionables, però en el moment que van haver-hi els primers suggeriments d'una suposada irregularitat, resulta que des de Benestar Social encara no s'havia resolt la convocatòria d'aquestes subvencions.

Per tant, tot això suposa el respecte i la consideració d'allò que diu la disposició addicional única de l'Estatut del Consorci, encara que no d'una manera directa, però sí que ho diu. I també cal fer esment —que també s'ha dit aquí— que l'article 25.1 de la Llei de normalització lingüística demana que el Consell Executiu fomenti l'ús social del català en l'àmbit associatiu.

Anem ara a l'epistolari. Abans del 10 de febrer, el president del Consorci demana informació a la Direcció General d'Acció Cívica sobre el projecte SAL —és a dir, Servei d'Atenció Lingüística.

El 10 de febrer, el director general li respon que «és un servei intern, propi de la xarxa tècnica del Departament de Benestar Social, que arriba als equipaments...» i acaba dient que s'ofereix per col·laborar en el que calgui i per coordinar.

El 24 de febrer el president del Consorci escriu al conseller de Benestar Social i li presenta la Moció del Consorci davant el capteniment del Departament de Benestar Social pel que fa a la normalització lingüística, i aquest escrit acaba suggerint que «sense renunciar a cap iniciativa, els diferents departaments de la Generalitat mantinguin una permanent informació i una estreta cooperació en les activitats que hi duguin a terme», i li adjunta —tal com deia abans— l'acord del plenari del Consorci, que diu: «En el cas que emprengui iniciatives en l'àmbit de les competències del Consorci, aquelles, que es realitzin d'acord amb la disposició addicional dels Estatuts d'aquest, que requereix l'acord tant del

Consell d'Administració com dels consells dels centres de normalització lingüística.»

El dia 7 de març del 94, el director general d'Acció Cívica respon la carta anterior i li diu: «Aquest Departament no organitza cursos de català llevat dels centres d'adults de la Direcció General de Formació d'Adults.» I continua, perquè em sembla prou interessant, en tot cas, per dissipar algunes boires: «És cert que alguns dels nostres equipaments en fan, però són organitzats pel mateix Consorci; tal és el cas del que es fa en el casal cívic del Pla de Bonaire i el de Sant Llorenç de Terrassa, als del Gornal de l'Hospitalet, al de Sant Josep de Reus, el de Can Pla de Tarragona, el de Sant Bernat d'Olesa, els dos cursos de la XHUP de Manresa o els de l'OPSS del Garraf. Els casals de Sant Roc de Badalona i Joan Carles de Lleida també han demanat al Consorci que organitzi alguns cursos a aquests equipaments, però per ara la seva demanda no ha estat satisfeta.» I afegeix: «A l'oficina de Viladecans hi ha un grup de persones que, autoorganitzades a l'entorn d'un poeta local —el senyor Manel Tosca—, es reuneixen periòdicament per conversar en català, però és una activitat autònoma per a la qual cedim una sala gran i algun material per a la difusió d'aquesta activitat.» I acaba: «Crec que queda clar que el nostre Departament no fa cursos de català per a adults, si bé contribueix a la seva difusió i a facilitar-ne la seva celebració. La nostra actuació afavoreix el procés de normalització lingüística, encara que no ens en fa autors.»

Bé. Dit això, passàrem a la carta del 17 de març del 94. El president del Consorci respon al director general d'Acció Cívica i li diu que presentarà aquest informe que acabo de llegir per ser contrastat al Consell d'Administració. Alhora li fa saber que proposarà al Consell la incorporació d'un representant del Departament de Benestar Social per evitar informacions, comentaris o actuacions entorn de les competències del Consorci i del Departament de Benestar Social que no siguin els adequats. És en aquest moment quan nosaltres presentem l'esmena que després llegiré.

El 23 de març de 1994, l'honorable conseller de Cultura tramet una carta a l'honorable conseller de Benestar Social, comunicant-li que s'estableixin uns canals adequats de coordinació, tot significant que els dos departaments han actuat correctament i adequada, i això també creiem nosaltres.

El 12 d'abril del 94 hi ha una resposta a la carta anterior per part del conseller de Benestar Social, perquè aquesta coordinació podria solucionar-se a través de la incorporació del director general d'Acció Cívica al Consell d'Administració del Consorci. Essent com és el Departament de Benestar Social administració pública, ens semblaria una solució a tenir en compte.

Volem constatar, davant de tota aquesta correspondència, dos fets. Primer: l'actuació correcta dels dos departaments. A l'hora de plantejar el respecte que els mereix el Consorci de Normalització Lingüística com a element indiscutible d'aquest procés unitari, la seva actitud creiem que és lloable. I un segon aspecte, que és l'oportunitat de deixar clares les seves competències —les del Consorci— per evitar interpreta-

cions inadequades d'actuacions i activitats sobre normalització lingüística.

Per això, la millor solució, per nosaltres, al marge d'allò que el Consorci pugui decidir sobre la incorporació del director general d'Acció Cívica al Consell d'Administració, Convergència i Unió creiem que és l'aprovació d'allò que la nostra esmena diu que seria la solució; l'esmena, concretament, diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat que tots els cursos de català que es puguin promoure des de la Conselleria de Benestar Social tinguin l'acord previ del Consorci, segons la disposició addicional única dels seus estatuts.»

És per això que demanaríem al representant d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera, i al representant del Grup Socialista, en Joan Ferran, que volguessin retirar la seva Proposició no de llei i acceptessin el nostre text substitutiu, i que fos lògicament votat unànimement, perquè hem tingut i tenim i volem tenir sempre un interès especialíssim en l'àmbit de la normalització lingüística. I perquè hi hagi una sola veu consensuada, permeteu-me que us recordi una frase molt famosa de Shakespeare en el *Somni d'una nit d'estiu*, que diu —després ja ho traduiré, si de cas—: «*So with seeming bodies, but one heart, but yet an union in partition*», que vol dir «amb cossos semblants, però amb un sol cor, més encara, unió en la diversitat» —en la discrepància, en la diferència, com vulgueu.

De tota manera, pensin que Convergència i Unió tenim el dret i el deure d'intentar que les proposicions siguin convergents i unitàries.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. El senyor Riera té la paraula per si admet o no l'esmena.

El Sr. RIERA I GASSIOT: No s'han de posicionar els altres grups, president?

El Sr. VICE-PRESIDENT: Perdó, perdó. El senyor Reguant, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. En primer terme, en escoltar el diputat de la majoria, l'il·lustre diputat senyor Descals, em semblava que estava verbalitzant el posicionament per votar en contra de les dues proposicions no de llei, per bé que al final, amb la seva esmena, realment fa un pas qualitatiu, on d'alguna manera reconeix la justesa amb què s'han presentat les dues proposicions no de llei, perquè en l'esmena diu que «en endavant»..., o, si no diu «en endavant», diu que tingui l'acord del Consorci tota iniciativa de la Conselleria de Benestar Social pel que fa a la normalització lingüística. Vol dir que fins ara no l'ha tingut; fins ara ha anat per lliure, la Conselleria, i aquesta constatació, aquest reconeixement del Grup de la majoria, crec que és digne de ser remarcat i de ser tingut en compte. Però correspondrà als proposants de les dues proposicions no de llei dir la seva.

Ara jo estic posicionant-me per dir que, en el cas que no s'acceptin les esmenes, jo votaré a favor de totes dues proposicions no de llei, i, si s'accepta l'esmena, també la votaré a favor, perquè, d'alguna manera, entenc que és un pas posi-

tiu endavant per reconduir, per revisar, per renovar el paper que en la creació del 1988 del Consorci com a xarxa única d'iniciativa única i d'acord amb el punt 5 dels seus estatuts, d'aquest Consorci, pel que fa a la base de la funció d'aquest, que s'ha vingut conculcant..., i ha estat posant en relleu sistemàticament una qüestió crònica en aquest Parlament, que és que, de temes que entenem que no haurien de portar un guany polític exagerat, sinó que haurien de servir estrictament a l'equilibri social, doncs, se'n fa un aprofitament trist i important, des del meu punt de vista, i, d'alguna manera, hi ha hagut en les dues proposicions no de llei una reacció d'alarma dels dos grups polítics parlamentaris, de dir: «Reconduïm la situació, revisem la situació, fem les coses ben fetes, d'acord amb el que al seu dia es va acordar, quan es va crear aquest Consorci.»

Per tant, la meua posició queda molt clara: vot favorable a les dues si no accepten els dos proposants l'esmena del Grup de la majoria, i, si l'accepten, també la votaré a favor.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots els grups parlamentaris hem coincidit a valorar molt positivament el treball portat a terme pel Consorci de Normalització Lingüística de Catalunya al llarg d'aquests deu anys, i fonamentalment per tres raons. Primera, perquè ha estat un espai de trobada i consens institucional en un país on fins fa poc —ara potser en tenim massa, de consens— les picabaralles entre socialistes i nacionalistes dificultaven arribar a acords. Segona, perquè s'han aprofitat els recursos amb racionalitat; uns recursos sense dubte limitats, malgrat els inconvenients de la duplictat administrativa que representava el repartiment de funcions amb la Junta Permanent. I, finalment, perquè ha estat exemplar la seva actuació en saber treballar sense fomentar polèmiques artificials.

Doncs, bé, ara ens trobem que el Consell Executiu trenca aquest consens, trenca les seves obligacions com a signant dels estatuts del Consorci i promou activitats coincidents amb les del Consorci sense cap tipus d'acord previ, mitjançant l'anomenat Servei d'Atenció Lingüística, de la Conselleria de Benestar Social.

Creiem que aquesta actuació ha de ser corregida, i per aquesta raó votarem a favor de la Proposició no de llei. Entenem, amb plena coincidència amb la Resolució aprovada pel Consell de Normalització Lingüística, amb el vot favorable dels representants del Consell Executiu, que és contradictòria amb el model portat a terme en aquests darrers deu anys la fragmentació entre diferents ens administratius dels recursos destinats a la normalització lingüística.

El Consorci, que és una eina per a la col·laboració voluntària de diferents administracions territorials de Catalunya en un propòsit comú, ha estat un instrument efectiu pel que fa al desenvolupament de les mesures previstes en la Llei de normalització lingüística de 1983, i no veiem raons per mo-

dificar un sistema de treball que ha donat resultats molt positius en opinió de totes les administracions implicades.

El traspàs al Consorci de Normalització Lingüística dels mitjans destinats per la Conselleria de Benestar Social al Servei d'Atenció Lingüística entenem que és l'opció més coherent. Intueixo, però, que només seria aprovada la Proposició no de llei amb l'esmena del Grup de la majoria en el sentit de requerir l'acord previ del Consorci i mantenir la duplicitat del Servei d'Atenció Lingüística.

Per aquesta raó també votarem favorablement la Proposició no de llei, amb la inclusió de l'esmena si s'hi inclou i l'accepta el Grup proponent, l'esmena de Convergència i Unió, perquè en ella veiem que la majoria reconeix —encara que sigui de forma indirecta— que hi havia una situació prèvia i que, aquesta situació prèvia, estan disposats a corregir-la.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. El senyor Ignasi Riera, per posicionar-se sobre l'esmena i sobre la proposta del Grup Socialista...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Esquerra...

El Sr. VICE-PRESIDENT: Si ho vol, ja pot parlar sobre l'esmena, per agrupar les dues...

El Sr. RIERA I GASSIOT: És que ho deia perquè em semblava que Esquerra Republicana encara no s'havia posicionat, i em sabia molt de greu no sentir...

El Sr. BARGALLÓ: El nostre Grup no voldria defraudar, senyor president, el senyor Riera, deixant-lo sense la nostra intervenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT: D'acord, d'acord.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. El Departament de Benestar —diguem-ne— Social s'ha situat sovint a l'ull de l'huracà del que són crítiques habituals i regulars per part dels grups parlamentaris de l'oposició, i cal convenir que no li han mancat mèrits i que sovint ha fet tot el que ha pogut tenir al seu abast perquè aquestes crítiques es produïssin. Tots recordem com un àmbit com és l'àmbit de la formació d'adults, que els distints grups parlamentaris de l'oposició han reclamat de manera insistent que se situés en una conselleria que se suposava que li fóra més pròpia, ha estat una de les demandes persistents tant en Ple com en comissió, en aquesta legislatura com en l'anterior.

Avui ens trobem com hi ha un element conflictiu que ha provocat, d'una banda, la presentació d'iniciatives parlamentàries per part de dos grups i el posicionament de la resta de grups de la cambra a l'entorn d'aquest Servei d'Atenció Lingüística que és —i pot ser encara més, en alguns aspectes— una nova anormalitat. Sobretot perquè l'existència del Consorci, el conflicte intern del qual —i de vegades les disfuncions del qual— nosaltres també no només hem reconegut, sinó que hem pres en consideració de manera pública en més d'una ocasió, era fonamentalment un pacte institucional i pluripartidista al voltant de la llengua, de la promoció de l'ensenyament de la llengua, i no només de l'ensenyament, sinó la promoció de mesures que poguessin tendir cap a un ús social superior de la llengua pròpia del país.

Ara ens trobem, però, que aquest Servei d'Atenció Lingüística pot ser, doncs, com apuntaven fa uns instants, un nou element d'anormalitat, i a nosaltres ens preocuparia que ho fos en la mesura que poguéssim situar la llengua en una concepció de caràcter, diguem-ne, no només benèfic-assistencial, sinó també en un mateix paquet de possible utilització o reutilització política de la mateixa llengua pròpia del país, amb la qual cosa, òbviament, no faríem el més mínim favor ni a la llengua ni al país.

Per tant, caldria que cada cosa estigués situada en el lloc on li correspon, i no deixa de ser significatiu —com ho hem fet notar en més d'una ocasió— que, bo i tractant temes, en aquests moments, del Departament de Benestar Social, el tema es tracti no a la Comissió de Política Social, sinó a la Comissió de Política Cultural. I, també significativament, els diputats que intervenen per cadascun dels grups són diputats que poden ser, d'alguna forma, relacionables amb l'àmbit de l'educació, l'àmbit de la política lingüística, però en cap dels casos l'àmbit d'allò que en diríem la «política social». Almenys no de manera regular.

Si els grups proponentes de les dues iniciatives mantenen aquestes dues Proposicions no de llei, no cal dir que tindran el nostre vot favorable. I si resulta que no mantenen les proposicions no de llei, sinó que accepten com a bona l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, doncs, també tindrà el nostre vot favorable. En tots els casos, com diria aquell —no sé si en anglès, però sí directament en un català col·loquial—, «més val això que res».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. Ara sí, el senyor Riera, doncs.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Li anuncio que el Grup d'Iniciativa per Catalunya acceptarà l'esmena de modificació —per tant, retirarà els dos punts de la seva Proposició no de llei— per tres raons bàsiques: per tècnica i per estratègia parlamentària; per la possible eficàcia terapèutica de l'esmena, i pel valor estimulador de les raons aportades.

Per tècnica i per estratègia parlamentària perquè, si no acceptéssim l'esmena i fos votada en contra la nostra Proposició no de llei, ens podríem trobar que la majoria parlamentària —evidentment legítima— vota en contra de la constatació que hi ha hagut una vulneració d'una disposició addicional o vota en contra de la proposta, tant socialista com d'Iniciativa, de transgressar recursos de la Conselleria de Benestar Social a Política Lingüística, cosa que ens sembla que podria ser força perillosa.

I, en canvi, la segona raó és la possible eficàcia terapèutica de l'esmena. És perquè, si més no, sabem que ningú no se sentirà autoritzat a anar pel seu compte, i això no només per raons —les, sobretot, al·ludides abans, en el posicionament dels grups— polítiques o d'interferència política, sinó també per raons de qualitat. El Consorci té molt clar que treballa amb professionals seriosos que s'esforcen per ser cada dia més bons professionals de tot el que suposa ensenyar català

—cosa molt difícil, com ho són tots els ensenyaments de llengües—, i en aquest cas concret és sempre millor que tot això es faci sota la direcció, l'acord previ que se suposa que el Consorci prendrà tenint en compte totes les qüestions de criteris, fins i tot, pedagògics i físics, etcètera.

I després pel valor estimulant de les raons del senyor Descals, perquè evidentment que tots els grups compartim la voluntat que hi hagi un procés més clar cap a la normalització del català, cap al seu ús social, i això s'ha de fer des de tots els àmbits, des de totes les conselleries. De tota manera, en aquestes darreres paraules del senyor Descals, ell ens ha dit, com qui no ho deia, que una possibilitat de futur seria que la Conselleria de Benestar Social entrés a formar part del Consorci. I amb compte, perquè jo crec que això voldria dir no haver entès el Consorci. És a dir, el Govern de la Generalitat pot decidir a quina Conselleria encarrega Política Lingüística; en aquests moments depèn de Cultura, però podria dependre d'Ensenyament o podria dependre de Presidència. Ara, queda clar que amb una representació a dues bandes, ajuntaments per una banda i Generalitat per una altra, tampoc hi hauria d'haver una representació de cada un dels ajuntaments consorciats ni de cada un dels departaments de la Generalitat de Catalunya que vulgui fer català. Per tant, jo diria que aquesta cosa que se'ns ha dit com de passada, que en tot cas no ha de ser objecte ni de votació en aquests moments, sí que podria ser objecte de comentari, de dir que suposo que la gent del Consorci, que tenen molt clar el sentit de la seva autonomia com a Consorci, ja diran el que han de dir sobre aquesta —ho repeteixo— petita trampa saducea del senyor Descals.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Ara té la paraula el senyor Ferran, doncs.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president; breument. Per les mateixes raons que ha plantejat el senyor Riera, i també perquè creiem que recull l'esperit de l'acord del plenari del Consorci, nosaltres retiràrem la nostra Proposició no de llei i acceptàrem la transaccional que se'ns ha presentat.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat.

Passem, doncs, a la votació de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per unanimitat s'ha aprovat, per tant.

(El president reprèn la direcció del debat.)

**Proposició no de llei sobre
l'ús del català en les proves
per a proveir places de professors
a les universitats de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt vuitè de l'ordre del dia —vuitè originàriament—, que és el debat i votació de

la Proposició no de llei sobre l'ús del català en les proves per a proveir places de professors a les universitats de Catalunya, presentada per l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Reguant. El senyor Josep Maria Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, donat el fet constatat que, d'acord amb la normativa vigent al Real decreto 1888, de 1984, del 26 de setembre, modificat per un altre Real decreto, 1427/1986, quan un tribunal nomenat a fi d'avaluar les proves d'accés a places de professors titulars de les universitats de Catalunya està constituït per membres que desconeixen la llengua catalana, els aspirants a aquestes places han de realitzar —aquest «han de realitzar» no és un imperatiu legal, sinó fàctic— les proves en castellà, i, tenint en compte que aquest fet representa un greuge comparatiu per a aquells opositors la llengua materna dels quals és el català, entenem que cal solucionar satisfactòriament aquesta irregularitat.

El fet que denunciem no és nou, però és acceptat amb passivitat pels afectats, que engoleixen el tràngol puntual de l'examen i accepten canviar la seva llengua materna per la d'ús obligat a fi d'evitar un conflicte anunciat amb l'autoritat acadèmica, per bé que en la praxi quotidiana utilitzaran en el successiu el català per impartir tot tipus de la seva docència.

La situació que exposem crea malestar a tots nivells de la universitat catalana, des dels rectors fins a l'alumnat, que són testimonis quotidians d'un fet insòlit, fora de tot sentit comú i entenem que evitable, d'acord amb el plantejament d'allò que ha de ser la normalització lingüística de Catalunya —i que, per cert, n'hem parlat prou avui.

A banda d'altres consideracions, resulta irrefutable la submissió de l'opositor la llengua materna del qual és el català a unes condicions d'examen que amb tota certesa li poden representar una minva de la confiança, seguretat i fluïdesa en la realització dels exercicis, cosa que li vulnera el dret individual de no ser discriminat per raó de llengua, tenint en compte que l'àmbit de desenvolupament de la tasca universitària, per part d'aquells que creiem que les proves es donen dins del marc de la universitat catalana, no hauria de ser un obstacle insalvable perquè els tribunals fossin constituïts per professionals que coneguessin la nostra llengua, o, en el seu defecte, que els tribunals disposessin de serveis de traducció que garantissin als membres del tribunal el desenvolupament de les seves funcions i, al mateix temps, l'ús de la llengua que estimessin oportuna els opositors.

Val a dir que, prèviament a aquesta exposició de motius i a la Proposició no de llei que seguidament els llegiré, vaig fer pregunta oral a la Conselleria de Cultura preguntant, precisament, si podran tots els opositors aspirants a professors titulars de les universitats catalanes fer les seves proves en català. I em va contestar, entre d'altres coses —ho extrec, però no es desvirtua del context el que ara diré—, va contestar: «En tot cas, és un dret fer-ho en català i és un desig de la universitat establir, almenys, mecanismes de traducció simultània perquè l'accés als cossos docents es pugui realitzar

amb la llengua pròpia de Catalunya i la llengua pròpia de l'ensenyament.»

En altres sengles preguntes escrites, també em contestava el Govern: «El Consell Interuniversitari de Catalunya, òrgan de consulta i assessorament del Comissionat per a Universitats i Recerca pel que fa a la coordinació i a la programació universitària, ha impulsat, mitjançant la Comissió de Normalització Lingüística, l'elaboració i aprovació d'uns usos lingüístics de cada universitat derivats d'un marc general. En aquest context, es preveu recomanar a les universitats que, en el desenvolupament de les proves dels concursos d'accés a cossos docents, posin els mitjans necessaris a fi de garantir el dret dels concursants a fer les proves en la llengua oficial de la seva elecció.»

En altres sengles preguntes, com deia, al Govern: «L'actitud del Govern de la Generalitat, mitjançant el Comissionat per a Universitats i Recerca, ha estat la d'encoratjar les universitats catalanes» —això d'«encoratjar» vol dir, vostès ho saben millor que jo, que les universitats són entitats autònomes i, per tant, difícilment se'ls pot manar res— «per tal que els serveis de traducció simultània esdevinguin d'ús habitual per als candidats a optar als concursos esmentats que així ho demanin.»

La Proposició no de llei, com a conseqüència d'aquesta exposició de motius, diu en el seu primer punt: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a, primer, garantir que els exercicis a desenvolupar en les proves per a cobrir places de professors titulars a les universitats de Catalunya puguin ser realitzats pels aspirants en la seva llengua materna, posant a disposició dels membres dels tribunals que corresponguin els serveis de traducció necessaris per tal de possibilitar una correcta interpretació a l'esmentat tribunal de les proves dels aspirants. Naturalment, aquest és un primer pas, és un primer esglaió.

El segon punt de la Proposició no de llei diu: «Insta, el Parlament, el Govern a negociar amb el Govern de l'Estat la modificació de la normativa legal vigent, en el sentit que els professors que siguin nomenats per a fornir els tribunals amb la finalitat d'examinar els opositors per a cobrir places de professors titulars a les universitats de Catalunya coneguin suficientment la llengua catalana com a requisit necessari per al seu nomenament.»

El tercer punt diu —i aquest el deixaria decaure, en funció dels posicionaments que hi haguessin, fonamentalment de la majoria, també—: «a utilitzar tots els recursos al seu abast per tal d'evitar el greuge comparatiu que suposa l'obligatorietat» —aquesta obligatorietat no és, ho torno a dir, legal, sinó fàctica— «de fer les proves en llengua castellana per a tots els aspirants a professors titulars de les nostres universitats.»

Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei va encaminada a resoldre una cosa que s'ha donat i que a mi també em va sorprendre. Jo no la coneixia, probablement la coneixia poc, o probablement estic més distant que la majoria de vostès d'aquest fet concret que avui jo estic portant en aquesta Comissió, que és que, realment, quan un aspirant o una aspirant a professor titular de la nostra universitat..., es

dava la coincidència que en el tribunal, d'acord amb la normativa vigent, el president i dos vocals eren de parla catalana però els altres podien venir d'altres llocs de l'Estat, aleshores, automàticament, sense que ningú l'hi obligués, es posava a parlar amb la llengua que l'entenguessin els altres, diguéssim, fent una actitud de submissió lingüística que a mi m'ha permès presentar aquesta Proposició no de llei, perquè m'ha estat denunciada, no per un senyor, per alguns d'aquests professors que creuen que haurien de ser recolzats, per evitar-los aquest tràngol, amb un posicionament formal per part del Govern en aquesta qüestió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Pujol, del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, l'argumentació exposada per l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Reguant coincideix plenament amb els posicionaments lingüístics del Partit Popular de Catalunya, en reconèixer la importància que té la...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, perdó, il·lustre senyor diputat, m'havia passat que hi ha una esmena presentada pel Grup Socialista. De tota manera, ja que ha començat el torn, acabi'l, si us plau.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ah! Acabo?

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Acabo de començar...

El Sr. PRESIDENT: Doncs continuï. (*Rialles.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Deia que coincidim amb l'argumentació proposada per l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Reguant en tant que la política del Partit Popular a Catalunya reconeix la importància que té la llengua materna quant a la confiança, seguretat i fluïdesa en les comunicacions de les persones, en aquest cas dels professors que realitzen proves de selecció a les nostres universitats.

Creiem que garantint, amb l'oportuna traducció, la correcta comunicació entre aspirants i avaluadors no existeix cap argument per privar uns ciutadans de Catalunya del dret a utilitzar la seva llengua materna, sigui quina sigui, català o castellà, en les proves d'accés a la funció pública.

Per una altra banda, creiem que la qüestió que es formula no implica un esforç pressupostari excessiu, en tant que es tractaria d'una contractació de serveis de traducció català-castellà que podrien ser prestats mitjançant conveni amb el Consorci per a la Normalització Lingüística de Catalunya.

Per aquestes raons votarem favorablement el punt 1 de la Proposició no de llei, entenent que la precisió que fa el Grup Socialista, des del nostre punt de vista, és molt encertada i clarificadora, encara que la Proposició no de llei no pot pressuposar una altra interpretació, evidentment.

Pel que fa al punt 2 de la Proposició no de llei, ens abstindrem. I ens abstindrem perquè entenem que s'està empobrint o proposant l'empobriment de possibilitats de relació entre la comunitat acadèmica catalana i la resta de les universitats espanyoles, en posar-se el coneixement del català per damunt de la qualitat investigadora i docent dels membres dels tribunals d'oposicions de les nostres universitats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara passariem, doncs, a la defensa de l'esmena presentada pel Grup Socialista. L'il·lustre senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Si li sembla, faré la defensa de l'esmena pròpiament dita i també el posicionament en relació amb la Proposició.

Bé, la nostra esmena és una esmena modesta i petita, que em sembla que salva un inconvenient del text original, que és que en la Proposició no de llei es parla que els qui han de participar en aquestes proves puguin utilitzar la seva llengua materna. En la literalitat de l'expressió «la llengua materna», això podria passar, doncs, que aquesta llengua fos l'euscar o que, en casos extrems, per exemple, si un japonès estigués nacionalitzat aquí per poder ser funcionari, la seva llengua materna fos el japonès. Com que és evident que aquesta no és la intenció de l'autor de la Proposició, ens sembla que pot acceptar fàcilment que el que es digui és que els aspirants ho puguin fer en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya, que són les oficials i són les més comprensibles, universalment compreses, per tots els ciutadans de Catalunya, i salvaríem el problema de les llengües forasteres. Això ens permetria a nosaltres votar-la sense cap mena de dificultat, votar el primer punt.

En canvi, no veiem tan clar el segon i el tercer punt, perquè és veritat que la Llei de normalització lingüística i els estatuts de les universitats ja garanteixen que es pugui utilitzar el català, pel fet de ser normativa general, sense que calgui una regulació específica dels concursos públics.

A més, és veritat que en alguna universitat ja s'ha posat traducció simultània, si algun membre del tribunal manifestava no poder entendre el català, de manera que amb l'actual legislació vigent és perfectament possible de fer això, mentre que, en canvi, jugar la carta d'una modificació normativa legal vigent de l'Estat, ens fa por que de resultes no perdéssim bous i esquelles volent millorar la situació i encara l'acabéssim perjudicant.

D'altra banda, també és veritat que sempre s'han admès com a mèrits publicacions en català, sense que ens consti que ningú n'hagi demanat mai la traducció, de manera que l'únic dubte que tenim és si abstenir-nos o votar en contra, perquè no voldríem manifestar una posició radicalment negativa, però el que sí que expresso, en tot cas, és que no estem d'acord, no votarem favorablement a la dues o a la tres; opto ara, sobre la marxa, senyor president, per l'abstenció com una manera de no identificar-se plenament amb el contingut del text en aquests dos apartats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per dir que nosaltres votarem favorablement els tres punts de la Proposició no de llei, tot i que entenc el raonament que acaba de fer el senyor Antoni Dalmau, però també crec ha-

ver entès les raons que han portat el diputat senyor Reguant a presentar aquesta Proposició no de llei.

Partia ell d'un fet constatat no solament en oposicions de professorat que es pugui dedicar a temes molt tècnics, que cada vegada usen més un llenguatge desverbalitzat o un llenguatge que, en tot cas, acaba tenint referents en llibres de text en anglès o en altres idiomes, sinó que, fins i tot, en el cas de professors que aspiraven a impartir estudis molt estrictament relacionats amb la llengua, les oposicions s'acabaven fent en llengua castellana, perquè la presència d'un catedràtic d'una altra universitat molt digna de l'Estat espanyol imposava que hi hagués aquesta mena de substitució lingüística des del primer moment.

I em penso que la intenció del proponent de la Proposició no de llei era justament això, de dir: la llengua pròpia de Catalunya és el català; amb tots els mecanismes que calgui —aquí sí que hi estaríem absolutament d'acord— de traduccions simultànies, etcètera, però es garanteix el dret a poder fer les oposicions en la llengua pròpia de Catalunya, i per aquesta raó —ho repeteixo— nosaltres hi votarem a favor.

Sí que, en la hipòtesi que el senyor Reguant no acceptés l'esmena socialista, aleshores s'haurà de trobar un sistema per fer una esmena tècnica, perquè té raó el senyor Dalmau, jo li acabava de comunicar així també al senyor Reguant en veu baixa que la llengua materna de molts opositors que no siguin catalans, des del punt de vista polític, a tots els efectes, pot ser el xinès, pot ser l'àrab o pot ser una llengua que..., en aquest cas són llengües majoritàries, però una llengua molt minoritària que resulti tècnicament impossible de poder accedir a una cosa que, en el cas que això s'aproves, ho hauríem aprovat en aquest Parlament.

Per tant, sospito que —ho repeteixo—, sense voler-me convertir en torsimany de les intencions del proponent, quan ell diu «en la seva llengua materna», ell es referia al català, per tant..., si es pogués substituir «la llengua pròpia de Catalunya», com a esmena tècnica, ho repeteixo, en cas que això fos aprovat; si no és aprovat, ja no cal, i en el cas que no acceptés l'esmena socialista, seria més clara la Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Bargalló té la paraula per Esquerra Republicana.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Sens dubte, el tema que el diputat senyor Reguant ha posat damunt la taula és un tema evident i que, a la vegada, evidencia fins a quin punt en tants i tants aspectes la normalització lingüística no ha arribat a aquells graus mínims que des del mateix consens parlamentari es volia arribar.

El senyor Riera esmentava, precisament, com a vegades en concursos de mèrits o oposició per accedir a places de lingüística general han hagut, concursants, d'abandonar la seva llengua davant el fet que un membre o membres del tribunal no l'entenien, i, com vostès comprendran, en un moment d'una oposició ja buscar-te el vot negatiu d'entrada d'un membre o uns membres d'un tribunal és evidentment

allò que en l'exposició de motius i en algun moment de la Proposició no de llei s'esmenta com a greuge comparatiu, des del punt de vista d'acció discriminatòria.

El primer punt tindrà el nostre vot favorable, amb l'esperança aquesta que l'esmena del Grup Socialista, doncs, clarifica més clarament, tot i que, legislació a la mà, actual, diríem que si algú ho vol fer en èuscar, doncs, tindria el dret legal a fer-ho, perquè en haver-hi ja un districte únic universitari caldria pressuposar, per tant, que les legislacions de normativa lingüística es deuen aplicar.

El segon punt, el votarem a favor, potser perquè..., no estem massa d'acord amb la literalitat, però sí que estem absolutament d'acord amb l'inici de negociar amb el Govern de l'Estat la modificació de la normativa legal vigent, entre les quals, per entendre'ns, també podia ser la desaparició d'aquest maquiavèl·lic districte universitari únic, que tan negativament ens afecta en moltes coses, i aquest n'és un reflex.

I, el tercer punt, també el votarem a favor; és més una qüestió d'una exposició de motius que d'un punt, tot i que insistim que el primer, que diem que és el bàsic, del que en surt tota la discussió, amb l'esperança, doncs, que aquest que és un tema —hi insisteixo— que demostra, com tants d'altres, que la normalització lingüística encara no és allò que en aquells mínims havíem acordat, doncs, que en aquest petit exemple, potser perquè és petit a nivell quantitatiu de la gent a la qual afecta però important perquè és a nivell qualitatiu molt bàsic, doncs, el nostre Parlament avui hi tiri un primer cop de mà per començar-lo a solucionar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una qüestió, jo diria, molt delicada. El senyor Reguant ha explicat bé la normativa que regula els concursos de provisió de places de cossos docents; no cal repetir-la.

Només vull dir que és ben cert que aquesta normativa no explicita absolutament res en qüestió de la llengua que cal emprar en els concursos. Només contempla que els concursos es resoldran per tribunals formats per cinc persones: cinc professors de l'àrea de coneixement a la qual correspongui la plaça, dos dels quals són nomenats per la mateixa universitat, el president i el secretari, i tres són membres de la resta d'universitats de tot l'Estat espanyol; es fa mitjançant un sorteig que realitza el Consejo de Universidades.

Com dic, són professors que pertanyen a l'àrea de coneixement de la plaça. Els membres que van a aquest sorteig i, fins i tot, els mateixos membres que nomena la universitat, poden ser professors que no entenguin el català, i aquest fet motiva que, sovint, els exercicis es facin en castellà. És ben cert, doncs, el que s'ha dit aquí i el que el senyor Reguant ha explicat bé en començar i explica en l'exposició de motius que fa en l'escrit que presenta.

Ara bé, el que també és molt cert és que, si els professors volen realitzar les proves en català —i aquest és un fet que va

succeint cada vegada més—, les universitats catalanes preveuen, si així se sol·licita, un sistema de traducció simultània. De fet, l'article 27.10 de la Constitució espanyola reconeix l'autonomia de les universitats. La Llei de reforma universitària, en l'article 3.2, apartat e, atribueix a les universitats les competències de selecció, formació i promoció del personal docent investigador i els atribueix també la determinació de les condicions en les quals els professors han de desenvolupar les seves activitats.

En aquest Parlament ens hem manifestat, fins i tot plegats, repetides vegades en favor d'aquesta autonomia de les universitats. També li vull recordar, senyor Reguant, que en la resposta a les preguntes que va adreçar al Consell Executiu ja se li va explicar i se li varen donar arguments —vostè n'ha repetit uns quants—..., jo sé que la seva sensibilitat, i segur que la sensibilitat de tots envers la llengua catalana, li fa insistir en aquesta qüestió i portar-la a debatre una vegada més a aquest Parlament i ara, concretament, a aquesta Comissió.

Com deia jo al començament, tots hi són sensibles, és una qüestió molt important i una qüestió que nosaltres creiem —i aquest seria el que ens fa decantar la nostra votació negativa— que no es pot imposar. No repetiré moltes coses que ja se li varen dir; el remeto, una vegada més, al text de les respostes, però, en tot cas, sí que vull deixar clar que les universitats, en ús de la seva autonomia i en exercici del seu propi dret, han establert ja serveis de traducció simultània.

L'actitud del Govern de la Generalitat, mitjançant el Comissionat d'Universitats i Recerca, ha estat la d'encoratjar, no garantir, encoratjar les universitats catalanes per tal que els serveis de traducció simultània esdevinguin d'ús habitual per als candidats que així ho demanin.

Vostè ha recordat —jo no sé si cal que ho repeteixi, però sí que, en tot cas, quatre paraules— que el Consell Interuniversitari de Catalunya, òrgan de consulta i assessorament del Comissionat per a Universitats i Recerca pel que fa a la coordinació i programació universitària, ha impulsat, mitjançant la Comissió de Normalització Lingüística l'elaboració i l'aprovació d'uns usos lingüístics a cada universitat, derivats d'un marc general. Per tant, només ho repeteixo: el Govern pot encoratjar, i ho fa; jo diria: ho hem de fer tots; respectem, però, al màxim, l'autonomia de les universitats.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Ara el senyor Reguant té la paraula per a dues coses, bàsicament, per dir si admet l'esmena del Grup Socialista i si es manté en ferm el que ha dit, més o menys, que retiraria el punt 3 de la Proposició no de llei.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, per posicionar-me sobre l'esmena del Grup Socialista, que, de manera, en fi, excepcional perquè totes les esmenes que em vénen del Grup Socialista jo les contemplo amb un gran interès, perquè

realment s'ho valen, en aquest cas jo no podré admetre aquesta esmena, i diré les raons per les quals..., perquè crec que és un punt on, probablement, ens diferenciem políticament el que parla del Partit Socialista, i és perquè l'oficialitat de les dues llengües en aquest moment és un fet polític puntual. Vull dir que evoluciona en funció del poder polític de cada moment; fa uns quants anys, com alguns de vostès recorden, aquí hi havia només una sola llengua, i no era la nostra precisament; altres aspirem que hi torni a haver una sola llengua que sigui la nostra, i, mentrestant, acceptarem aquelles situacions que, democràticament, constitucionalment o legalment, doncs, regeixin i manin.

En canvi..., bé, per dir-los, també..., però mirin, els arguments aquests que potser, quant al punt primer, en el punt on jo parlo que la llengua materna vulgui dir la llengua pròpia de Catalunya, per exemple, l'esmena tècnica que apuntava el diputat Riera, crec que sí que millora el meu text; en canvi, quan diu que, bé, si hi ha algú que políticament pertany a la comunitat catalana, de Catalunya, però parla en èuscar o en xinès, diria jo, doncs llavors es fa molt difícil, veritat, tot això? Sí, però això són excepcionalitats; jo no estic parlant d'un problema empíric hipotètic, diguéssim, estic parlant d'un problema absolutament tangible i real, i vull dir que aquests fets, que serveixen argumentalment, a la praxi pràcticament no es donen, i si es donessin tindrien una solució fàcil dins de la Proposició mateixa, de la llei.

Vull dir, també, perquè vostès sàpiguen –i saben, segurament, alguns de vostès– que, per exemple, per abundar en exemples d'aquest tipus, el saàmic, el saàmic és una llengua d'arrel fino-úgrica que es parlà durant una pila d'anys en tot el casquet nord d'Escandinàvia, és a dir, al nord de Noruega, al nord de Suècia, al nord de Finlàndia i a la província més occidental de Rússia, la província de Kola, i allà el parlaven cinc-cents mil homes i dones i nens, parlaven el saàmic. El saàmic avui dia està en vies d'extinció, tant la població com la llengua, i, en canvi, va ser llengua única oficial durant tota una sèrie d'anys; després va ser llengua cooficial mentre hi havia un estatus de poder equivalent, i quan ha caigut per índex demogràfic de creixement de la població l'ús del saàmic és purament a les muntanyes i als quatre criadors de rens.

Vull dir que, la cooficialitat, jo l'entenc com un valor a l'ús en aquest moment, però puntual, i l'aspiració que té aquest diputat, almenys, és que per als nostres aspirants en el futur a les nostres universitats, per bé que accepto els arguments que aquí també s'han donat que hi ha un esforç en aquest sentit –la diputada de la majoria, la senyora Vidal ho ha esmentat i en les respostes que m'han donat a les meves preguntes també es remarcava, però volia dir-li, senyora Vidal, que a Girona, on vostè i jo vivim habitualment, el 19 de març de 1994 el rector Nadal contesta que és clar que sí, es farà, es farà, però que ho farà comprar. No ho té encara, el 19 de març no en tenia ni un de sol i ara ja ho ha fet, probablement, però vull dir que fa falta a voltes, no?, donar algun petit impuls encara que sigui des de la meva modèstia, o d'altres menys modestes, impulsos que permetin que les coses que sembla que ja es fan i no es fan es facin.

Per tant, la cosa de la cooficialitat, la cosa aquesta de l'esmena socialista, en aquest cas jo no la podria admetre per les raons que he dit, perquè la meva aspiració política és la que ja he manifestat i la tendència crec que ha de ser aquesta; i que –diguem-ne– el que ara és per nosaltres com un privilegi que nosaltres tenim de poder tenir aquestes traduccions i aquestes coses, se'ns vingui donat per llei com una cosa que..., i sigui l'excepcionalitat l'altra, la llengua que no va néixer en les nostres terres precisament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor diputat, pel que fa al punt 3, de la seva Proposició no de llei.

El Sr. REGUANT: El punt 3 el deixaré decaure...

El Sr. PRESIDENT: El retira, el retira...

El Sr. REGUANT: El retiro en pro de les argumentacions que ha donat la diputada de la majoria, perquè tampoc no era la meva pretensió radicalitzar ni sobredimensionar el valor polític de la meva Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*) Sí, senyor Dalmau?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, és que volta per aquesta sala una esmena sense padrí a la qual s'ha fet referència per part de diversos diputats, que seria com una mena de transaccional possible sobre la nostra. Vagi per endavant que el nostre Grup, si el text... Nosaltres sí que som el padrí de la nostra pròpia esmena; sí que estarem disposats a proposar que en lloc de dir..., o el que deia el text literal de la nostra, se substituís «la seva llengua materna» per «la llengua pròpia de Catalunya», perquè el que fa aquest primer punt és assegurar que els catalans catalanoparlants puguin fer-ho en català.

Ens semblaria bé, de manera que si cal, com a transaccional, nosaltres li donem el padrinatge necessari perquè la pugui acceptar el senyor Reguant.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Reguant, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Per dir que l'accepto per dues raons: una, perquè em corregeix també una apreciació subjectiva errònia meua, quan he dit que hi havia una diferència important, política, i s'ha vist que no en aquest cas, perquè l'aportació que fa el diputat Dalmau millora i rectifica i resol el tema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, faran arribar aquesta transaccional a la Mesa.

Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei per separat, perquè hi ha hagut diverses opinions sobre el punt 1 i el punt 2. El tercer queda, doncs, retirat.

Per tant, votació del punt 1 de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 1 ha estat rebutjat per 8 vots a favor i 12 en contra.

Passem ara a la votació del punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 2 ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

Proposició no de llei sobre el suport tècnic, pedagògic i econòmic a les escoles d'adults municipals de Catalunya

Passem ara al debat i votació de la Proposició no de llei sobre el suport tècnic, pedagògic i econòmic a les escoles d'adults municipals de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. I a aquestes altures de la sessió no voldria allargar-me gens ni mica. De tota manera, sí tractar d'explicar –i crec que ho diu l'exposició de motius amb força precisió– de quin problema es tracta i per què plantegem aquesta Proposició no de llei, que, com ja algun diputat ha dit al moment de rebre l'ordre del dia, se substancia en el marc de la Comissió de Política Cultural tot i que parla del tema de l'ensenyament d'adults, que, des del punt de vista administratiu, depèn d'una altra conselleria menys representada en aquesta Comissió.

La situació és aquesta: és quan fa quinze anys arribem molts de nosaltres als ajuntaments democràtics; ens adonem que hi ha una situació molt greu, molt problemàtica en relació no solament al tema de l'analfabetisme, sinó al tema de moltíssima gent que no ha tingut possibilitats d'estudiar i no ha pogut arribar a cap mena de certificat d'estudis. I aleshores, en aquell primer moment, d'acord molt sovint amb els representants del Govern de la Generalitat, els ajuntaments prenem la iniciativa de posar en marxa escoles de formació d'adults.

Repeteix que durant el primer moment i des del primer moment queda clar que resulta més fàcil posar en marxa una escola d'adults des d'un ajuntament que des del Govern de la Generalitat, que en aquells moments es troba amb la problemàtica molt més greu –ho recordaran molts dels senyors diputats i de les senyores diputades aquí presents–, amb la problemàtica de l'escolarització bàsica, que és l'absolutament fonamental en aquells llocs, i els intents de començar l'escolarització una mica més avall, és a dir, a partir ja dels quatre i fins i tot dels tres anys, a molts llocs de Catalunya, per la importància que té des d'un punt de vista pedagògic, però també des d'un punt de vista social.

Hi ha també en aquells moments problemes de la instal·lació dels centres, de les escoles, de l'estat en què han estat rebudes aquelles escoles i de la necessitat, per tant, de posar tot l'esforç sobretot –jo diria–, en aquell primer moment, en l'ensenyament primari.

Això fa que hi hagi una mena d'acord tàcit entre ajuntaments i Generalitat dient: «Les escoles d'adults, les posarem en marxa, i ja arribarà el moment en què sigui possible de regular aquestes escoles d'adults i de fer una xarxa única d'escoles d'adults.»

Des del primer moment, això no es resol sempre bé. Hi ha moments en què es plantegen conflictes. Jo, en tant que regidor d'ensenyament, puc certificar que vaig tenir conflictes molt greus amb els professors de les escoles d'adults, que algunes escoles d'adults es converteixen, fins i tot, en racons on van a parar mestres que per una raó o per l'altra no lliguen amb els nous equips escolars, però a partir del moment en què hi ha el debat de la Llei d'adults, d'escoles d'adults, creiem tots que podrem anar cap a una reunificació d'aquelles dues xarxes públiques d'escoles d'adults que hi havia hagut a Catalunya.

Ara bé, resulta que a la pràctica això no ha passat, i que en aquests moments subsisteixen encara un nombre important d'escoles de formació d'adults de titularitat municipal, i que aquestes escoles, quan arriben a situacions com, per exemple, demanar recursos, recursos amb què poden funcionar, o demanar, per exemple, si els professors poden avaluar en aquestes escoles al final els exàmens dels seus alumnes, es troben que no. Més encara, en reunió mantinguda amb molts dels representants d'aquestes escoles municipals, t'expliquen situacions tan curioses com aquestes, que hi ha moments en què ni tan sols els professors que han tingut o que han estat fent de professors d'adults durant tot l'any poden avaluar els alumnes i que es troben, els alumnes que vénen d'escoles municipals, amb situacions de greuge comparatiu fins i tot amb els alumnes que es presenten lliurement a les convocatòries d'exàmens o de proves per obtenir el certificat escolar.

Tot això ens porta a plantejar –ho repeteixo–, en aquest cas, tractant de ser fidels al que ens comuniquen en aquest col·lectiu d'escoles d'adults de Catalunya, d'ajuntaments representants –i ho vull dir ben clar– de tots els colors polítics, i, per tant, no és en aquest cas una qüestió crec que ni gremial, ni de tipus polític molt especial...

Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a posar en marxa els mecanismes que garanteixin el suport tècnic, pedagògic i econòmic estable a les escoles d'adults municipals de Catalunya» –ni que sigui en aquesta etapa de transició fins que arribin a una xarxa única–; «atorgar a les escoles esmentades que compten amb professorat de titulació idònia la capacitat per avaluar els/les alumnes que han cursat els estudis reglats al mateix centre, i publicar curs rere curs el currículum que ha de determinar les matèries bàsiques obligatòries que han de ser impartides en les escoles d'adults d'estudis reglats.»

Aquest tercer punt podria semblar innecessari, perquè és possible que en la resposta em diguin que aquest currículum que determina les matèries bàsiques ja és exposat o publicat any rere any. Jo estaria disposat, aquest tercer punt, doncs, a retirar-lo si això, en tot cas, creés la sensació que hi ha una sospita que no es dona aquest currículum. Com que a mi –ho repeteixo– els que s'hi dediquen i són professionals del tema m'han dit que no és així, jo per això he cregut que era interessant, també, d'afegir aquest punt.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Mixt... Passem al Grup del Partit Popular: l'il·lustre diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Des del 1979, que van haver-hi les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments d'Espanya, moltes corporacions locals, a fi i efecte de cobrir el buit deixat per dècades d'una insuficient actuació dels poders públics en la lluita contra l'analfabetisme d'adults, varen comprometre's a fons, destinant-hi recursos propis, a crear centres de formació d'adults. Aquests centres han donat una resposta possiblement insuficient quan comprovem que, en termes comparatius, la nostra societat encara presenta índexs d'analfabetisme funcional superiors a les mitjanes que ens donen els països més avançats de la Unió Europea.

Tot i que aquesta actuació no correspon, amb la legislació municipal a la mà, a les corporacions locals, aquestes han fet un esforç per dotar aquestes noves estructures o infraestructures educatives amb els màxims mitjans humans i pressupostaris. Aquesta funció, que no és res més que una funció de suplència, no ha estat suficientment recolzada per l'Administració catalana, que encara no garanteix un suport tècnic ni un suport econòmic estable a aquests centres, ni una homologació suficient en termes d'evaluació dels seus alumnes, ni una determinació dels marcs curriculars mínims que han d'assumir aquests centres a efectes d'homogeneïtzar els nivells de qualitat.

Creiem que aquests centres, amb les degudes garanties de professionalitat, han de disposar d'un marc estable de funcionament, sense dependre any rere any d'unes subvencions que poden desaparèixer de forma unilateral o que poden modificar-se sense cap garantia dels mateixos centres. Per això votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president; de manera molt breu. Aquesta Proposició no de llei, per un cantó, vol reconèixer la tasca indiscutida i indiscutible de les escoles municipals d'adults, pioneres a casa nostra en aquest treball tan necessari i que en aquest Parlament amb molta constància anem reiterant. I, per altra banda, emfasitza tres aspectes que creiem també bàsics: per un cantó, el suport pedagògic i econòmic estable a aquestes escoles; per l'altre, el reconeixement de la capacitat del seu professorat i, d'una manera o d'una altra, de la capacitat d'aquestes escoles com a estament públic docent i, per tant, de la possibilitat d'avaluar, i, en tercer lloc, la necessitat de l'existència d'un currículum que permeti que el treball del professorat sigui un treball que pugui ser coordinat i, a la vegada, efectiu, amb una planificació general arreu del país, d'aquestes escoles municipals, de les escoles dependents de l'Administració de la Generalitat i de les escoles dependents d'altres institucions o entitats.

És per aquest motiu que votarem favorablement aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Moltes gràcies, senyor president. Considerant l'hora que és, primer; considerant tot el que s'ha dit, segon, i considerant que compartim l'argumentació i el contingut íntegre de la Proposició no de llei que ha defensat el senyor Ignasi Riera, tercer, anunciem el nostre vot favorable a la Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat; una exposició perfecta. Passem ara al Grup de Convergència i Unió: el senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, recordar a l'entorn de la Proposició no de llei que estem debatent que al Ple del nostre Parlament, el 17 de març del 94, vàrem aprovar la Moció 44 de la quarta legislatura, sobre l'educació de persones adultes, que en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, al número 222, del 3 de maig del 94, a una pregunta del diputat Ignasi Riera, del mateix Grup que avui presenta la Proposició no de llei, el mateix diputat que l'ha substanciada, el conseller de Benestar Social li donava unes dades —ens donava a tots plegats unes dades— referides a un concret municipi, el de Gavà, però que s'estenia en consideracions a la resta de municipis.

Recordar el que ja es va dir al seu dia en el Ple del Parlament, que en aquest curs 93-94 hi ha inscrites, matriculades en formació d'adults a Catalunya un total de 44.942 persones, de les quals, en ensenyaments reglats n'hi han 36.062, repartides en centres que depenen directament del Departament de Benestar Social, 28.934 persones; d'escoles d'iniciativa municipal, 5.156 persones, i dependents de centres d'iniciativa privada, 1.972 persones. Que en ensenyaments no reglats completen la xifra total 8.880 persones, 7.273 d'elles en centres del Departament de Benestar Social, 1.059 dependents d'escoles municipals i 548 persones en els centres privats.

Dit això, hem de dir, referint-nos a la Proposició no de llei d'avui, que en el primer punt —el suport tècnic i pedagògic als docents dels centres municipals, però també dels centres de la xarxa de la Generalitat de Catalunya, com també els privats—, tenen a la seva disposició, com a mitjans de suport tècnic i pedagògic, la mateixa inspecció, inspecció concretada en cada un dels centres, i del centre de recursos de la zona on està ubicat el centre, sigui quina sigui la iniciativa que el va posar en marxa. Així mateix, cal dir que el suport econòmic no és pas unilateral, sinó que es fa per conveni amb cada un dels ajuntaments, i, lògicament, per convenir es necessiten dues parts.

La capacitat d'avaluar, a què també fa referència la Proposició no de llei, la tenen en principi tots els centres, sigui quina sigui la seva iniciativa d'origen; els dels centres municipals, exactament igual com els de les altres titularitats.

Ara bé, hi ha un condicionament, i és que directament, determinat tipus d'avaluació, no el pot fer aquell centre, sigui quina sigui la seva iniciativa d'origen, que compti no-

més amb un sol professional de la docència, amb un sol mestre –per entendre'ns. Per descomptat, tots els docents dels centres de formació d'adults han de comptar, si imparteixen els ensenyaments reglats, lògicament, amb la titulació idònia.

La qüestió que ens apuntava el senyor Ignasi Riera de la possibilitat de retirar el punt tercer de la Proposició no de llei, si així ho considera pertinent, jo li recordaria que està publicat –i, per tant, tots els centres en disposen, d'ell– el *Disseny curricular de la formació d'adults*, publicació que els diputats d'aquesta Comissió podríem en el seu dia haver trobat en les informacions i les publicacions que rebem a les bústies del mateix Parlament. No hem de confondre el que és el disseny curricular de qualsevol nivell d'ensenyament amb el que cada centre ha de fer, i segur que fa el projecte educatiu propi del centre, així com la seva concreció per a cada curs escolar. És per això que, si més no aquest tercer punt, em sembla que el senyor Ignasi Riera podria reconsiderar o considerar novament la possibilitat de retirar-lo.

Als altres dos punts i a aquest, si no fos retirat, el nostre Grup hi votarà en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Passaríem, doncs, a la votació del punt 1 i el punt 2...
(Pausa.) Tots tres...

El Sr. RIERA I GASSIOT: És que..., em permet, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, només precisar que justament el tema és que la possibilitat d'avaluació, si es fa en el mateix centre, aleshores sí que ja no cal la publicació del currículum; si, l'avaluació del final, no la podem fer els professors que han impartit aquests cursos d'acord amb el currículum general però no amb el currículum particular, evidentment aleshores és necessari que es publiqui any rere any a partir de quin currículum específic de matèries seran avaluats els alumnes a finals de curs.

Per tant, no el puc retirar, si no s'aprova...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, moltes gràcies pel seu aclariment.

Anem a passar a la votació de la Proposició no de llei, tota, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 6 vots a favor i 12 en contra.

(El debat del punt novè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a dos quarts de dues del migdia i tres minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

